

RUKOUSVIIKKO- LUKEMISET

6-14.12.2019

JUMALALLINEN RAKKAUS

*"Ja tämä valtakunnan
evankeliumi pitää saarnattaman
kaikessa maailmassa, todistukseksi
kaikille kansoille..."*

Johdanto

Kuka ei olisi ilahtunut nähdessään hedelmiä täynnä olevan puun? Olipa se persikkapuu tai omena-, päärynä- tai appelsiinipuu, vaikutus on sama. Näemme rungon, josta eri oksat kasvavat ja niiden maukkaat hedelmät, jotka vuorostaan ovat rikkaita useista elämästä ja terveyttä ihmiselle antavista aineista. Näin on todellisessa rakkaudessa, johon liittyy monia hengelliseen elämään ja menestykseen välttämättömiä hyveitä. Apostoli Paavalin 1. kirje korinttilaisille tuo esille joukon rakkaudelle ominaisia hengellisiä piirteitä, jotka tulevat olemaan tutkistelun kohteena Rukousviikon aikana. Tämän suuren todellisuuden kannalta, ensimmäinen seikka, joka meidän tulee pitää mielessämme, on että, ”rakkaus on Jumalasta” (1 Joh. 4: 7) ja ”Jumala on rakkaus”. 1 Joh. 4:8. Raamattu kertoo ”suuresta laupeudesta, jolla Hän rakasti meitä”. Ef. 2:4, ”Sillä niin Jumala rakasti maailmaa, että Hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään hukkuisi, joka uskoo Häneen, vaan saisi iankaikkisen elämän.” Joh. 3:16. Hänen rakkautensa on niin suuri, että ”Hän antaa aurinkonsa paistaa niin hyvälle kuin pahoille ja lähettää sateen niin hurskaille kuin jumalattomille.” Matt. 5:45. Hänen rakkautensa ihmisolentoja kohtaan ei kestä ainoastaan päivän tai vuoden, vaan iankaiken. Siksi, Hän muistuttaa meitä, ”olen sinua aina rakastanut, Israel”. Jer. 31. Mitä voimme sitten sanoa ihmisistä, jotka rakastavat vilpittömästi ja hellästi? ”Rakkaat ystävät, rakastakaamme toisiamme, sillä rakkaus on Jumalasta. Jokainen, joka rakastaa, on syntynyt Jumalasta ja tuntee Jumalan.” 1 Joh. 4:7. ”Kaikki, jotka ovat syntyneet taivaalliseen perheeseen ovat erityisessä mielessä Herramme veljiä. Kristuksen rakkaus sitoo yhteen Hänen perheensä jäsenet, ja missä tahansa tuo rakkaus ilmeneekin, siellä tulee jumalallinen rakkaus esille. Jokainen, joka rakastaa, on syntynyt Jumalasta ja tuntee Jumalan.” 1 Joh. 4:7.” Aikakausten Toivo, 638. ”Kristuksen luonteen suloisuus näkyy Hänen seuraajissaan. Hänen ilonsa oli tehdä Jumalan tahto. Rakkaus Jumalaan, into Hänen kunniansa hyväksi, oli hallitseva voima Vapahtajamme elämässä. Rakkaus kaunisti ja jalosti kaikkia hänen tekojaan. Rakkaus on Jumalasta. Epäpyhä sydän ei voi sitä synnyttää tai tuottaa. Sitä on ainoastaan sydämessä, missä Jeesus hallitsee. Me rakastamme, koska Jumala on ensin rakastanut meitä.” 1 Joh. 4:19. Jumalan rakkauden uudistamassa sydämessä rakkaus on toiminnan periaatteena. Se muovaa luonnetta, hallitsee mielitekoja, hillitsee intohimoja, voittaa vihamielisyyden, ja jalostaa tunteet. Tämä hellästi sielussa vaalittu rakkaus tekee elämän suloiseksi ja vuodattaa puhdistavaa vaikutusta kaikkeen ympärillä olevaan.” - Tie Kristuksen luo, 59.

Todellinen rakkaus ihmisolennossa ei ole siksi ihmisen aikaansaannosta, vaan on Jumalasta. Raamattu vahvistaa tämän ilmoittaen että “hengen hedelmä on rakkaus, ...” (Gal. 5:22) ja profetian henki kutsuu sitä “rakkauden taivaalliseksi taimeksi” - R & H, 24.10. 1893. Niin, se on molempia - hedelmä ja istutus. Todellinen rakkaus ei ole heikko, epämääräinen käsite; voimme tunnistaa sen määrättyistä ominaisuuksista, joihin kuuluvat kärsivällisyys, ystävällisyys, anteliaisuus, nöyryys, rehellisyys, lempeys, armeliaisuus, ilo, ja toivo.

“Meidän tulisi osoittaa kohteliaisuutta kotona, seurakunnassa ja ollessamme tekemisissä kaikkien ihmisten kanssa. Mutta erityisesti meidän tulisi osoittaa sääliä ja kunnioitusta, jotka antavat elämänsä Jumalan työlle. Meidän tulisi harjoittaa tuota kallisarvoista rakkautta, joko pitkämielinen ja on ystävällinen.; se ei kadehdi, ei kerskaile, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei ole äkkipikainen, ei ajattele pahaa.... Missä Jeesus hallitsee sydäntä, siellä on suloista rakkautta, ja olemme helliä ja todellisia toisiamme kohtaan... ” - In Heavenly Places, 230. “Kristuksen rakkaus on syvää ja totista virraten kukistumattoman virran lailla kaikille, jotka ottavat sen vastaan. Hänen rakkaudessaan ei ole mitään itsekkyyttä. Jos tämä taivaassa syntynyt rakkaus on kestävä periaate sydämessä, se tulee tunnetuksi, ei ainoastaan niille, joita pidämme rakkaimpina pyhässä suhteessa, vaan kaikille, joiden kanssa tulemme kosketuksiin. Se johtaa meitä suomaan pieniä huomionosoituksia, tekemään myönnytyksiä, osoittamaan ystävällisyyttä, puhumaan helliä, todellisia, rohkaisevia sanoja. Se tulee johtamaan meitä osoittamaan myötätuntoa niitä kohtaan, joiden sydän janoaa sitä.” - (Manuscript 17, 1899) SDA Bible Commentary, vol. 5, sp. 1140. Niistä monista Isän ominaisuuksista, jota Jeesus tuli ilmaisemaan, rakkaus on varmasti kaikista ensimmäinen, jonka Hän toivoo heijastuvan lapsissaan ja heidän käytöksessään. Siksi, Hän opetti: “Teille on opetettu: ‘Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihamiestäsi’. Mutta minä sanon teille: rakastakaa vahamiehiänne ja rukoilkaa vainoojienne puolesta, Hän antaa aurinkonsa nousta niin hyvälle kuin pahoille ja lähettää sateen niin hurskaille kuin jumalattomille. Jos te rakastatte niitä, jotka rakastavat teitä, minkä palkan te siitä ansaitsette? Eivätkö publikaanitkin tee niin? Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen.” Matt. 5: 43-48.

Muista Jeesuksen pyyntö Isälleen ristillä ollessaan kivun ja kärsimyksen lyömänä niiden käsissä, jotka tuomitsivat ja ristiinnaulitsivat Hänet: “Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä tekevät.” Lk. 23:34.

Pääkonferenssin veljet ovat valinneet vuoden 2019 Rukousviikolle tämän ihmeellisen, ehtymättömän aiheen – loputtomasta tieteestä, jota lunastetut tulevat tutkimaan kaiken iankaikkisuuden. Niin, rakkaat veljet ja sisaret kaikkialla maailmassa, olkoon tämä tutkimisemme ja kokemuksemme alkukohta. “Lunastus on aihe, jota enkelit tahtovat tarkastella; kautta iankaikkisuuden loputtomien aikakausien. Eikö se ole nyt huolellisen ajattelun ja tutkimisen arvoinen? Jeesuksen loputon rakkaus ja armahtavaisuus, meidän edestämme suoritettu uhri, kutsuu vakavimpaan ja hartaimpaan mietiskelyyn. Meidän tulisi viipyä rakkaan Vapahtajamme ja Esirukoilijamme luonteen pohtimisessa. Meidän tulisi mietiskellä Hänen missiotaan, joka tuli pelastamaan kansansa heidän synneistään. Kun näin mietiskelemme taivaallisia aiheita, uskomme ja rakkautemme tulee voimakkaammaksi ja rukouksemme tulevat yhä enemmän Jumalan hyväksymiksi, koska niihin tulee yhdistymään uskoa ja rakkautta. Niistä tulee järkeviä ja palavia. Tulee enemmän pysyvää luottamusta Jeesukseen, ja päivittäinen, elävä kokemus Hänen voimaansa pelastaa viimeiseen saakka kakki, jotka tulevat Jumalan luokse Hänen kauttaan.” - Kristillinen Kasvatus, 57.

“Rakkauden täytyy asua sydämessä. Kokosydäminen kristitty ammentaa toimintansa motiivit syvästä rakkaudesta Mestariinsa. Hänen Vapahtajaansa suuntautuvan kiintymyksensä juurista saa alkunsa epäitsekäs kiinnostus veljiinsä. Rakkaus suo omistajalleen armoa, säädyllystä ja miellyttävää käytöstä. Se valaisee kasvot ja pehmentää äänen; se jalostaa ja ylentää koko olemuksen.” - Gospel Workers, 123 (1915).

“Jos rakastamme Jumalaamme kaikesta sydäimestä, meidän täytyy rakastaa myös Hänen lapsiaan. Tämä rakkaus on Jumalan Henki. Taivaallinen koristus suo todellista jaloutta ja arvokkuutta sielulle yhdistäen elämämme Mestariimme elämään. Ei sillä ole merkitystä kuinka monta hyvää ominaisuutta meillä onkin. Kuinka kunniakkaana ja jalona itseämme pidämmekin, jos sielu ei ole kastettu taivaallisella rakkauden suloisuudella Jumalaan ja toisiimme, olemme puutteellisia tosi hyvyydessä ja sopimattomia taivaaseen, missä kaikki on rakkautta ja yhteyttä.” - Todistuksia seurakunnalle, vol. 4, 223f (1876).

Yhdistyessämme rukoukseen ja kun mietiskelemme tätä ihmeellistä teemaa, rukoilkaamme, että tämä hedelmä syntyisi elämäämme. Joulukuun 14 päivänä Sapatti omistetaan paastolle ja sydämemme sekä elämämme pyhittämiselle Herralle. Vuotuiset uhrin Pääkonferenssin kansainväliseen lähetystyöhön kerätään kiitoksen ilmaisuna Herralle.

Siunatkoon Herra runsaasti kansaansa näiden Rukousviikon lukemisten kautta ja kasvakoon kukin rakkaudessa uutena vuotena ja edustakoon Häntä arvokkaasti.

Pääkonferenssin veljet ja sisaret

1. Lukeminen – Perjantaina, 6. joulukuuta 2019

Kärsivällisen rakkauden hyve

Ellen G. White

”Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuuden voittaessa. Kaiken se kestää, kaikessa uskoo, kaikessa toivoo, kaiken se kärsii.” 1 Kor. 13: 4-7.

Rakkaus on voima. Intellektuaalinen ja moraalinen lujuus liittyvät tähän periaatteeseen, eikä niitä voida erottaa siitä... Puhtaan rakkauden oivallisuus ja arvo käsittää hyvän tekemisen ja ainoastaan hyvän tekemisen. Mitä tahansa tehdään puhtaasta rakkaudesta, olkoonkin vähäistä tai halveksittavaa ihmisten silmissä, on se täysin hedelmällistä; sillä Jumala ottaa enemmän huomioon sen kuinka paljon työskennellään rakkaudella kuin työskentelyn määrän. Rakkaus on Jumalasta. Kääntymätön sydän ei voi synnyttää eikä tuottaa tätä taivaallista alkuperää olevan tainta, joka elää ja kukoistaa vain siellä, missä Jeesus hallitsee. –*Gospel Workers*, 311f. (1892).

Kärsivällisyyden armo

Todellisen rakkauden yksi pääominaisuuksista on nöyryys. Apostoli sanoo: ”Rakkaus on pitkämielinen, on ystävällinen; rakkaus ei kadehdi; rakkaus ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei ajattele pahaa: ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee totuudesta; kärsii kaiken, uskoo kaiken, toivoo kaiken, kestää kaiken.” Ihminen, joka todella pelkää Jumalaa, on epäluuloinen itsensä suhteen ja pitää itseään pienenä. Rakkaus opettaa meitä olemaan alistuvaisia sekä nöyriä. Jalo rakkaus tekee meidät kykeneviksi osoittamaan kärsivällisyyden armoa; se auttaa meitä hillitsemään kiivautta ja kärtyisyyttä ettemme valita mistään. Rakkaus Jumalaan ja lähimmäiseemme sulattaa pois kaiken vihan,

katkeruuden, ilkeyden, ennakkoluulon, kateuden ja pahan epäluulon. – *Signs of the Times*, February 24, 1890.

Puhtain ilo saa alkunsa syvimmästä nöyryytyksestä. Vahvimmat ja jaloimmat luonteet on rakennettu kärsivällisyyden, rakkauden ja Jumalan tahtoon alistumisen perustalle.... Tämä rakkaus ”ei petä koskaan”. Se ei koskaan voi menettää arvoaan; se on taivaallinen ominaisuus. Kalliina aarteena sen omistaja kantaa sen Jumalan kaupungin porteista.” – *Apostolien Teot*, 319. Kristuksen vanhurskauden auringonpaiste painaa Hänen kuvansa sieluun. Hänen rakkautensa ilmaistiin puolueettomasti ja ilman teeskentelyä. Se oli tuo terveellinen, kestävä rakkaus, joka ”kestää kaiken, uskoo kaiken, toivoo kaiken, kärsii kaiken.” Tämä rakkaus on jumalallista, jota mikään ei voi sammuttaa. Usko ja rakkaus toisiinsa sulautuneina tuovat mukanaan kaikki taivaan armon osoitukset. Näiden ollessa omaisuutena, kärsivällisyys, ystävällisyys, kiintymys ja täydellinen luottamus Jumalaan näkyy jokapäiväisessä elämässä. Meidän tulee ilmaista Kristuksen sävyisyyttä ja nöyryyttä kantaessamme Hänen ristiään, kantaessamme Hänen iestään, nostaessamme Hänen taakkojaan. – *The Youth's Instructor*, 17.6. 1897.

Pysyvää huonoa kohtelua

Kristittyjen käytös on heidän Herransa kaltaista. Hän asetti vaatimustason, ja meidän pitää valita tahdommeko myöntyä siihen vai hylätä sen. Herramme ja Vapahtajamme luopui vallastaan, rikkauksistaan ja kunniastaan ja tuli etsimään meitä, jotta Hän voisi pelastaa meidät kurjuudesta ja tehdä meidät kaltaisekseen. Hän nöyryytti itsensä ja otti itselleen meidän luonnon että me saattaisimme kyetä oppimaan Hänestä, ja jäljittelemällä Hänen hyväntahtoista ja itsensä kieltävää elämää, seuraisimme Häntä askel askeleelta taivaaseen. Et voi olla yhdenvertainen jäljennöksen kanssa, mutta voit muistuttaa sitä ja kykyä mukaan tehdä samoin. ”Sinun tulee rakastaa Herraa Jumalaasi kaikesta sydämestäsi, ja kaikesta sielustasi, ja kaikesta voimastasi, ja kaikesta mielestäsi; ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” Sellaisen rakkauden tulee asua sydämessänne, että tullette valmiiksi luovuttamaan tämän maailman aarteet ja kunnian jos siten saattaisit vaikuttaa yhden sielun liittymiseen Kristuksen palvelukseen... ”Rakastakaa toisianne”, sanoo Vapahtajamme, ”kuten minä olen rakastanut teitä. Suurempaa rakkautta ei ole kellään niin että hän luopuu elämästään ystäviensä hyväksi.”

Kristus on antanut meille esimerkin puhtaasta, epäitsekästä rakkaudesta. Ette ole tähän mennessä nähneet vajavaisuuttanne tässä suhteessa ettekä

suurta tämän taivaallisen saavutuksen tarvetta. Ilman sitä kaikki hyvät tarkoitukset ja intonne, vaikka se olisi sellainen luonteeltaan, että voisit antaa kaiken omaisuutesi ruokkiaksesi köyhät ja antaisit ruumiisi poltettavaksi, ei ole mitään. Tarvitsette pitkämielistä rakkautta, joka ei ärsyynny helposti, kestää kaiken, uskoo kaiken, toivoo kaiken, kärsii kaiken. Ilman rakkauden henkeä kukaan ei voi olla Kristuksen kaltainen. Ei kukaan, jolla on tämä elävä periaate sielussaan voi mukautua maailmaan. – *Todistuksia seurakunnalle*, 2, s 169 f.

Jumalan rakkaus sydämessä johtaa meitä puhumaan sävyisiä sanoja.... Eikö meidän tule muistaa tämä? Jos Jumalan rakkaus on sydämessämme, meidän ei pidä ajatella pahaa, emme järkyty helposti, emme joudu helposti intohimon valtaan; vaan tulemme osoittamaan, että meillä on Kristuksen ies ja Hänen Henkensä johtaa meitä puhumaan sanoja, jotka Hän voi hyväksyä. Kristuksen ies on Hänen Pyhän Henkensä pidäke, ja kun intohimo kiihottaa, sanokaamme: ”Ei, omasta puolestani en tahdo tuottaa häpeää Hänelle puhumalla kiihkeitä, palavia sanoja.” Kristuksen sana kaikille, jotka ovat yhteydessä Hänen kanssaan on: ”Oppikaa minusta, sillä minä olen nöyrä ja sävyisiä, niin löydätte levon sielulenne. Minun ikeeni on sovelias ja kuormani kevyt.” – *Review and Herald*, 25.01.1898.

On tarpeen, että kehittäte kaikkia kristillisiä ominaisuuksia, mutta erityisesti rakkautta....

”Pukeutukaa, Jumalan valittuina, pyhinä ja rakastettuina, armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyrämielisyyteen, sävyisyyteen, pitkämielisyyteen, toisianne tukien ja anteeksi antaen, jos jollakin on syytetä toista vastaan – kuten Kristus antoi teille anteeksi, niin antakaa tekin. Ja ennen kaikkea pukeutukaa rakkauteen, joka on täydellisyyden side. Ja vallitkoon Jumalan rauha sydämissänne, mihin tekin olette kutsutut yhdessä ruumiissa kiitoksen kera.” – *Todistuksia seurakunnalle*, 4, s 257.

Ei ajattele pahaa kenestäkään

Henkilöstä, joka kasvattaa rakkauden kallisarvoista tulee itsensä kieltäväksi hengessä eikä hän luovu itsehillinnästä yllytyksestäkään. Hän ei syytä toisia vääristä motiiveista ja ilkeistä aikomuksista, vaan tuntee murhetta kun kenen tahansa Kristuksen opetuslapsen kohdalla esiintyy syntiä. - *Todistuksia seurakunnalle*, 5, s 123

Kristuksen kaltainen rakkaus antaa suosiollisimman tulkinnan toisten motiiveista ja teoista. Siinä ei välttämättä paljasteta heidän virheitään; ei

kuunnella kärkkäästi epäsuotuisia kertomuksia, vaan tavoitellaan mieluummin toisten hyvien ominaisuuksien muistelua. – *Apostolien teot*, 319.

Harrastakaamme ahkerasti Kristuksen evankeliumin puhtaita periaatteita – uskontoa, ei itsearvostusta, vaan rakkautta, sävyisyyttä ja sydämen nöyryyttä. Silloin tulemme rakastamaan veljiämme ja arvostamaan heitä enemmän kuin itseämme. Mieleemme ei haudo skandaaleja ja lentäviä huhuja.

Mutta ”ajatelkaa kaikkea mikä on totta, mikä on kunnioitettavaa, mikä oikeaa, puhdasta, rakastettavaa ja kaunista, mikä vain on hyvää ja ansaitsee kiitoksen”. Fil. 4:8.

Missä on yhteys Kristuksen kanssa, siellä on rakkautta. Tämä on jumalallisten ominaisuuksien kruunaava armon osoitus. Jos rakkaus ei ole sydämen pysyvä periaate, mitä tahansa muita hyviä ominaisuuksia meillä onkin, ne eivät hyödytä mitään....

”Älkää tehkö mitään itsekkyydestä tai turhamaisuudesta, vaan olkaa nöyriä ja pitäkää kukin toista parempana kuin itseänne. Älkää tavoitelko vain omaa etuanne vaan myös muiden parasta. Olkoon teilläkin sellainen mieli, joka Kristuksella Jeesuksella oli.” Fil. 2:3-5.

Vain se, jonka sydämen täyttää sääli langennutta ihmistä kohtaan rakastaen ja sitä osoittaen Kristuksen kaltaisin teoin, tulee kestämään Hänen näkemisen, joka on näkymätön. Vain se joka osoittaa käytännössä rakkautensa kanssaihmissiään kohtaan voi tuntea Jumalan. Tämä on syy miksi seurakunnissamme on niin vähän aitoa elinvoimaa. Teologia on arvotonta ellei se ole Kristuksen rakkauden täyttämää. Jumala on korkein. Hänen rakkautensa ihmissydämessä johtaa tekemään tekoja, jotka kantavat Jumalan luonteen kaltaisia hedelmiä. – *The Southern Review*, 1.1.1901.

Ei tuomitse muita

Ja kuitenkin kuinka monet antavat huonoimman mahdollisen tulkinnan toisten sanoista ja teoista. Nämä itseään tuomareina pitävät tutkistelevat tarkoin jokaisen asian oman vääristyneen ymmärryksensä valossa. Sen sijaan että ottaisivat huomioon, että he itse voisivat olla väärässä, kuten Aaron ja Mirjam, he toistavat epäluulojaan muille, jotka imevät itseensä moitteen. Ja näin on juuri se työ tehty, jonka saatana haluaa saada tehdyksi. Tätä työtä kutsutaan ”vääryydestä iloitsemiseksi”. Rakkaus ”ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee totuudesta, kaiken kestäen, kaiken uskoen, kaiken toivoen, kaiken kärsien; rakkaus ei koskaan petä.” Tämä on Kristukseen liittyvä osa kysymyksestä. Vastakkaista henkeä on jo kuvailtu. Se johtaa viipymään

kaikissa toisten virheissä ja jättämään heidän hyvät ominaisuutensa huomiotta. Kun virhe on tehty, tarkastelee se taaksepäin poimiakseen kaikki samanlaiset teot ja pitää muistissa kaikki nämä, vahvistaakseen synkimmät luulot ja tuo julki heidän huonoimmat motiivinsa. – *Signs of the Times*, 14.3.1892.

Jopa väärin syytettäessä, on oikeassa olevilla varaa olla rauhallisia ja hienotunteisia. Jumala on tietoinen kaikesta, minkä ihmiset ovat käsittäneet ja tulkinneet väärin ja voimme turvallisesti jättää asiamme Hänen käsiinsä. Hän tulee yhtä varmasti ajamaan niiden asiaa, jotka panevat luottamuksensa Häneen.... Ne jotka ovat Kristuksen hengen vaikuttamia, omistavat sitä rakkautta, joka ei muistele kärsimäänsä pahaa ja on ystävällinen. – *Patriarkat ja Profeetat*, 520.

Itserakkaus tuhoaa rauhamme. Kun minä elää, olemme jatkuvasti valmiit suojelemaan sitä nöyryykseltä ja loukkaukselta; mutta minä kuoltua ja elämämme ollessa kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa, emme ota niin pahaksemme laiminlyöntejä tai ylenkatsetta. Tulemme kuuroksi moitteelle ja sokeaksi halveksunnalle ja solvaukselle. – *The Watchman*, 7.4. 1908.

Jumalallinen vaikutus

Jumala on mitä suurin. Hänen rakkautensa ihmissydämessä tulee johtamaan työn tekoon, joka kantaa hedelmää Jumalan luonteen kaltaisuuden mukaan.... –*Lift Him Up*, 134.

”Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te samoin heille. Tässä on laki ja profeetat. Mt 7:12. Siunattuja tuloksia ilmaantuisi sellaisen toimintatavan hedelmänä. ”Millä mitalla te mittaatte, niin tullaan teillekin mittaamaan.” 7:2. Tässä on vahvoja motiiveja, jotka **pakottaisivat meitä rakastamaan toisiamme palavasti, puhtaalla sydämellä. Kristus on esimerkkimme.** Hän kulki ympäriinsä tehden hyvää. Hän eli siunatakseen muita. Rakkaus kaunisti ja jalosti kaikkia hänen tekojaan. Meitä ei kehoteta tekemään itsellemme mitä toivomme toisten tekevän meille; meidän tulee tehdä toisille mitä toivomme meille tehtävän samankaltaisissa olosuhteissa. Sillä mitalla, jolla mittaamme, meille mitataan aina jälleen.... Itsekäs sydän saattaa suorittaa jaloja tekoja, tunnustaa nykyisen totuuden, ja ilmaista nöyryyttä ja kiintymystä ulkonaisella tavalla, vaikka motiivit saattavat olla petollisia ja epäpuhtaita; sellaisesta sydäimestä lähtevistä teoista voi puuttua elämän tuntu ja todellisen pyhyiden hedelmät kun se on vailla puhtaan rakkauden periaatteita. Rakkautta tulisi vaalia ja harjoittaa, sillä sen vaikutus on jumalallinen. –*Todistuksia seurakunnalle*, 2, s 136 (1868).

Itsekkyys on kirjoitettuna ihmissydämeen yksinkertaisin, erehtymättömin tunnusmerkein. Aivan heti Jumalan rakkauden ottaessa sen paikan, siellä on Jeesuksen Kristuksen kuva ja päällekirjoitus. Hänen koko elämänsä keskellä ylpeyden ja itsekkyyden täyttämää maailmaa oli poikkeuksetta sen rakkauden ruumiillistuma, joka on kärsivällinen ja ystävällinen. Se ei kadehdi, ”ei etsi omaansa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei ajattele pahaa; ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee totuudesta; Kestää kaiken, uskoo kaiken, toivoo kaiken, kärsii kaiken.” 1 Kor. 13: 4-7. Tässä on meille esitettyinä Jumalan armon hedelmät, joita jokainen Kristuksen seuraaja ilmentää elämässään ja tuo esille luonteessaan. –*Manuscript Releases*, 12, s 191f. Aamen.

2. Lukeminen - Sapattina, 7. joulukuuta 2019

”Rakkaus on ystävällinen”

Elijah Zwane, Etelä-Afrikka / Madagaskar

”Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä ;...” 1 Kor. 13: 4.

Mitä on rakkaus?

Maailmassa sanotaan tänä päivänä monenlaisia asioita rakkaudesta, ja paljon tehdään rakkauden nimissä. Valitettavasti se on epäonnistunut usein nuorten keskuudessa hulluuntumisen tähden, himon tähden aikuisten keskuudessa ja kateuden tähden partnereiden kesken.

”Rakkaus on taivaallista alkuperää oleva taimi. Se ei ole järjetön; se ei ole sokea. Se on puhdas ja pyhä. Mutta luonnollisen sydämen intohimo on kokonaan toinen asia. Kun puhdas rakkaus tahtoo ottaa Jumalan mukaan kaikkiin suunnitelmiinsa ja tahtoo olla täydellisessä sopusoinnussa Jumalan Hengen kanssa, intohimo tahtoo olla itsepäinen, ajattelematon, kohtuuton, kaikkia rajoitteita uhmaava. Se tahtoo tehdä valintansa kohteesta epäjumalan.”
–*Mind, Character and Personality* , 1, s 212.

Rakkaus on ystävällinen

1. Korinttolaiskirjeen 13. luvun mukaan rakkaudella on monia ominaisuuksia. Katsokaamme yhtä niistä – ystävällisyyttä. Adjektiivina ”ystävällinen” merkitsee myötämielisen, ystävällisen tai jalon ja huomaavaisen luonteen omistamista tai osoittamista.

”Me rakastamme Häntä, koska Hän on ensin rakastanut meitä.” 1 Joh. 4:19. Profetian hengen kautta saamme lukea kuinka ystävällisyyden ja luoda laki alkoi toimia Jumalan langenneiden ihmisten pelastamiseksi. Jumala olisi voinut tuhota tottelemattoman pariskunnan ja luoda uudet ihmisolennot, jotka olisivat olleet kuuliaisia Hänen lailleen. Mutta myötämielisyytensä tähden Hän ilmoitti suunnitelman, joka oli asetettu ennen maan perustusten luomista.

”Aatamin koko perheen täytyi kuolla. Näin rakastettavan Jeesuksen ja sain ilmauksen Hänen kasvoillaan olevasta myötätunnosta ja surusta. Pian näin Hänen lähestyvän lisääntyvää kirkasta valoa, joka ympäröi Isää. Enkelini sanoi: Hän on läheinen keskustelu Isänsä kanssa.... Kolme kertaa hän sulkeutui Isän ympärillä olevan valon sisälle, ja tullessaan kolmannen kerran Isän luota, Hänen persoonansa voitiin nähdä... Hän saattoi sitten enkelijoukon tiedoksi, että kadotetulle ihmiselle oli valmistettu pakotie.” – *Early Writings*, 149.

Ainoastaan Jumalan sydäimestä tuleva rakkaus pelastaisi langenneen ihmisen hänen avuttomasta tilastaan. Getsemanen puutarhassa Kristus valitsi juoda kitkerän pikarin mieluummin kuin mennä takaisin Isänsä luokse ja jättäisi syntisen pohjattoman syvyyteen. Golgatan ristillä, sotilaiden iskiessä julmat naulansa hänen käsiin ja jalkoihin, tämä rakkaus oli se, joka sai Vapahtajan pyytämään hartaasti, ”Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä he tekevät.” Lk. 23:34.

Ystävällisyys perheessä

”Ennen muuta varjele sitä, mikä on sydämessäsi – siellä on koko elämäsi lähde.” Snl. 4: 23.

Yhteiskunnan sydän on perhe. Jos tahdomme seurakuntia ja terveitä yhteiskuntia, meidän täytyy aloittaa perheestä. Kuinka kohtelemme toisiamme? Osoitamme samaa ystävällisyyden henkeä perheillemme kuin niille, joiden kanssa olemme yhteydessä perhepiirin ulkopuolella? Jotkut ihmiset ovat pyhimyksiä työpaikallaan, mutta paholaisia kotona. Jos perheiden jäsenet janoavat sellaista ystävällisyyttä kotona, he tulevat varmasti löytämään sitä jostakin. Ystävällisyyden puute perheissä johtaa säröihin, jotka kasvavat kunnes perhesiteet menevät pirstaleiksi. Eikö tämä ole syy siihen miksi seurakunta menettää monia nuoria ihmisiä maailmaan? Etsiessään näitä ominaisuuksia, he ajautuvat pois päin Jumalasta ja löytävät itsensä vaarallisissa suhteissa.

Menetettyään kaiken tuhlaajapoika muisti isänsä talossa kokemansa

rakkauden ja ystävällisyyden. Hän päätti pelastaa elämänsä ja palasi isänsä luokse.

”Koti on koulu, missä kaikki saavat oppia kuinka tulee toimia seurakunnassa. Kun kaikki ovat kuninkaallisen perheen jäseniä, kotielämässä tule olemaan todellista kohteliaisuutta. Kukin perheenjäsen koettaa tehdä jokaiselle toiselle miellyttäväksi olla jäsenenä. Jumalan enkelit, jotka palvelevat niitä, jotka tulevat perimään pelastuksen, tahtovat auttaa teitä tekemään perheestänne taivaallisen perheen esikuvan.

”Antakaa rauhan vallita kodissa, niin seurakunnassa tulee olemaan rauha. Tämä kallisarvoinen kokemus seurakuntaan tuotuna tulee olemaan keino luoda ystävällistä kiintymystä toisiinne.” *Manuscript Releases*, 19, s 68f. (1903).

Mieleeni palautuu erään nuoren tytön kertomus. Hän tapasi sanoa rikkaalle, kiireiselle äidilleen, ”Ole hyvä, äiti, tarvitsen ainakin pikkaisen rakkaudestasi ja ajasta kiireisestä aikataulustasi.” Vastauksena tähän ystävälliseen vetoomukseen äiti tuli vaivautuneeksi ja läimäytti kädellään tyttärtään. Jokaisen yllätykseksi ja ihmetykseksi, tyttö huudahti hymyillen ja kyyneleet silmissään: ”Ainakin tänään sain kosketuksen äidiltäni!”

Ystävällisyys seurakunnan jäsenten keskuudessa

”Uuden käskyn minä annan teille: rakastakaa toisianne! Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toinen toistanne.” Joh. 13:34.

Sen lisäksi, että rakastamme toisiamme kuten Kristus on rakastanut meitä, meidän tulee kohdella toisiamme kuin meillä olisi Kristus tekemisissä kanssamme. Kuinka kauan Kristukselta menee syntisen armahtamiseen kun meidät on yllättänyt vika? Viekö se saman ajan kuin meiltä kuluu toisille anteeksi antamiseen? Ystävällisyyden lain mukaan, ”tee toisille niin kuin tahtoisit heidän tekevän sinulle!”

Mitä henkeä osoitamme ihmisille, jotka ovat saatanan hyökkäyksen kohteena? Osoitammeko heille sympatiaa? Osoitammeko heille ystävällisyyden henkeä niin että he saattavat tiedostaa vääryytensä ja tahtovat palata laumaan? Kuinka monet sielut, jotka kerran olivat Kristuksen ruumiin jäseniä eivät enää tule kirkkoon? Toivotammeko heidät tervetulleiksi osoittamalla heitä kohtaan samaa ystävällisyyden henkeä, jota isä osoitti tuhlaajapojalleen, vai osoitammeko heitä kohtaan vanhemman veljen kylmää henkeä ”pyhempi kuin sinä” asennetta?

”Katse, sana, jopa äänenpaino, saattaa olla ilmaisemassa vääryyden kuin

piikkilangalla varustettu airo painuu johonkin sydämeen aiheuttaen parantumattoman haavan? Näin epäily, moite voidaan kohdistaa sellaiselle, jonka välityksellä Jumala toteuttaisi hyvän työn. Hänen vaikutuksensa tukahdutetaan heti alkuunsa, hänen käyttökelpoisuutensa tuhotaan. Joidenkin eläinlajien keskuudessa jonkun niistä haavoittuessa vakavasti, toverit hyökkäävät sen kimppuun ja revivät palasiksi.” –*Todistuksia Seurakunnalle*, 5, s 59.

Olemmeko me parempia kuin he? ”Mutta vaikeus on seurakunnan yksittäisissä jäsenissä ja täällä parantuminen täytyy saada aikaan. Jeesus käskee syyttäjää ensin heittämään palkin omasta silmästään, hylkäämään tuomitsemishaluisen henkensä, tunnustamaan ja hylkäämään oman syntinsä, ennen kuin yrittää oikaista muita....

”Et ole heittänyt palkkia omasta silmästäsi ennen kuin tunnet, että voisit uhrata oman itsearvostuksen ja vieläpä uhrata elämäsi pelastaaksesi erehtyvän veljen, niin että olet valmis auttamaan veljeäsi. Silloin voit lähestyä häntä ja tehdä vaikutuksen hänen sydämeensä. Ketään ei ole koskaan voitettu takaisin väärästä asenteesta arvostellen ja moittien, mutta monet on näin ajettu Kristuksen luota ja johdettu sulkemaan sydämensä vastoin vakaumustaan. Herkkyyys, sävyisyä, valloittava käytös, saattaa pelastaa erehtyvän ja peittää syntien paljouden. Kristuksen ilmestyksellä omassa luonteessasi tulee olemaan muuttava voima kaikkiin, joiden kanssa tulet kosketuksiin.” – *Thoughts from the Mount of Blessing*, 127-129. (Ajatuksia siunausten vuorelta = Vuorisaarna)

Kuinka on mahdollista omistaa sellaista ystävällistä rakkautta?

”Rakkaus on Jumalasta.... Ilman pyhitystä oleva sydän ei voi synnyttää, tuottaa tätä taivaallista alkuperää olevaa kasvia, jonka kukoistaakseen täytyy jatkuvasti saada taivaan kastetta. Se voi menestyä Kristuksen hallitsemassa sydämessä. Tämä rakkaus ei voi elää eikä menestyä ilman toimintaa; eikä se voi toimia ilman lisääntyvää palavuutta eikä laajentamatta ja osallistumatta luonteessaan toisiin.” *Todistuksia Seurakunnalle*, 2, s 551. Tämänkaltainen rakkaus on ainoastaan Jumalasta. Se voi asua vain sydämessä, missä Kristus hallitsee. Jotta se menestyisi, ihmisen tulee olla yhteistyössä Kristuksen kanssa sielujen voittamisessa. Sellainen henkilö kokee iloa nähdessään kadotetun palaavan ja kulkevan verentahraamaa polkua. Hänen rakkautensa tulee olemaan ehdotonta ja ystävällistä niitä kohtaan, joiden puolesta Kristus kuoli.

Rakkaat veljeni ja sisareni, avatkaamme sydämemme Kristukselle, että hän voisi asua meissä Pyhän Hengen kautta. Paras saarna, mikä koskaan on pidetty, ei ole saarnatuolista tai Raamatun tuntemisen kautta; se on eleyssä elämässä ja asenteissamme toisia kohtaan. Kun ihmiset käsittävät, että me välitämme, he vakuuttuvat ja valitsevat tulla Kristuksen luo. Auttakoon Jumala tällä rukousviikolla aloittamaan uusi vuosi oikealla ystävällisyyden asenteella ennen kuin se on liian myöhäistä. Tämä on toivomukseni ja rukoukseni Jeesuksen nimessä. Aamen!

3. Lukeminen – Sunnuntaina, 8. joulukuuta 2019

”Ei kadehdi”

Humberto Avellaneda, Kolumbia USA

”... rakkaus ei kadehdi” 1 Kor. 13: 4.

Tutkiessaan rakkauden syvää merkitystä, huomaa että se on iloista ja hyvin tervehdyttävää. Apostoli Paavali kuvaili sitä kaikkien hengellisten lahjojen summaksi ja kaikkein oivallisimmaksi tieksi. Katsellessamme ”rakkauden merkitystä”, se avautuu tienä, jonka määränpää on taivas. Mutta sen määrittely, mitä ”rakkaus ei ole”, on monimutkaista ja kielteistä, sillä se paljastaa kaiken, mikä on Jumalan ehdottoman rakkauden vastaista.

1 Korinttolaiskirjeen 13:4 on voimakas vakuutus siitä, että ”rakkaus ei kadehdi”. Kateus on tunne tai mielentila, missä joku on onneton, koska hänellä ei ole mitään jollakin toisella on, olkoon se tavaroita, parempia laatuja, tai jotakin kosketeltavaa tai ilman sitä. Kateus on tarkka vastakohta rakkaudelle – kyvyttömyys nauttia toisten onnesta. On varmaa, ettei kukaan kadehdi toisten kärsimystä, vaan pikemminkin heidän menestyksiään, lahjojaan ja omaisuuksiaan.

Mitä sanoo innoitettu kynä kateudesta? ”Kateus on eräs saatanallisimmista piirteistä, mikä voi olla ihmissydämessä, ja se on vaikutuksiltaan eräs turmiollisimmista....

”Kateus on ylpeyden jälkeläinen, ja jos sitä pidetään yllä sydämessä, se johtaa vihaan, ja mahdollisesti koston ja murhaan.” – *Patriarkat ja Profeetat*, ss. 385, 651.”Kateus ei ole ainoastaan väärä luonteenlaatu, vaan penikkatauti, joka häiritsee kaikkia kykyjä....” Kateellinen mies sulkee silmänsä hyvillä ominaisuuksille ja toisten jaloille teoille. Hän on aina valmis puhumaan

halventavasti ja esittämään väärässä valossa sellaista mikä on erinomaista...

”Kateellinen mies vuodattaa myrkyä mihin tahansa hän meneekin, vierottaen ystäviä ja yllyttäen vihaan ja kapinaan Jumalaa ja ihmistä vastaan.”
– *Todistuksia Seurakunnalle*, 5, s 56.

Tämä on hirveä saatanasta tai ihmisestä peräisin oleva vika, sillä se tuhoaa juuri sielun. Ilman Pyhän Hengen työtä siitä voi tulla parantumaton sairaus. Otettuaan huomioon yllä olevan, voisi sanoa, ”Hyvä, en ole koskaan joutunut sellaiseen äärimmäisyyteen. Kuitenkin, miettiessään neljää raamatullista esimerkkiä, näemme kuinka lähellä ihminen voi olla tätä hirveää asennetta.

Kateus voi johtaa väkivaltaan

”ja Abel toi lampaidensa esikoiskaritsoja ja niiden rasvaa. Herra katsoi suopeasti Abeliin ja hänen uhriinsa, mutta Kainin ja hänen uhrinsa puoleen hän ei katsonut. Silloin Kain suuttui kovin ja hänen katseensa synkistyi.” 1 Ms. 4: 4, 5.

”Mutta sen sijaan että olisi tunnustanut syntinsä Kain edelleenkin valitti Jumalan epäoikeuden mukaisuutta ja hautoi kateutta ja vihaa Aabelia kohtaan. Suutuksissaan hän moitti veljeään ja koetti saada hänet mukaansa vastustamaan Jumalan menettelyä heitä kohtaan. Sävyisästi mutta silti pelottomasti ja lujasti Aabel puolusti Jumalan oikeamielisyyttä ja hyvyttä. Hän osoitti missä kohdin Kain oli erehtynyt, ja koetti saada hänet huomaamaan, että vika oli hänessä itsessään. Hän palautti Kainin mieleen, miten Jumala oli armossaan säästänyt heidän vanhempiensa hengen, vaikka olisi heti voinut rangaista heitä kuolemalla, ja vakuutti Jumalan rakastavan heitä, koskapa hän antoi Poikansa viattomana ja pyhänä kärsiä sen rangaistuksen, joka kuului heille. Kaikki tämä vain suututti Kainia yhä enemmän. Hänen järkensä ja omatuntonsa mukaan Aabel oli oikeassa, mutta hän oli raivoissaan siitä, ettei tämä ollut kuunnellut hänen neuvojaan eikä yhtynyt hänen kapinaansa, vaan uskalsi olla eri mieltä. Ja vihan vimmoissaan hän tappoi veljensä. Toinen esimerkki on Iisakin kokemus. Jumala siunasi häntä kuuliaisuutensa ja uskollisuutensa tähden, kuten on kuvailtu 1 Moos. 26:12-17.”

”Eräänä vuonna Iisak sai siinä maassa kylvöstään satakertaisen sadon.

Herra siunasi häntä. Hän vaurastui vaurastumistaan ja oli lopulta hyvin rikas. Koska hänelle oli karttunut lampaita, vuohia ja nautakarjaa sekä paljon palvelusväkeä, filistealaiset alkoivat kadehtia häntä. Niin filistealaiset tukkivat ja täyttivät hiekalla kaikki ne kaivot, jotka hänen isänsä Abrahamin palvelijat olivat aikanaan kaivaneet. Sitten Abimelek sanoi Iisakille: 'Lähde pois meidän luotamme, sinusta on tullut aivan liian suuri.' Iisak lähti sieltä, pystytti telttansa Gerarin joenuoman varrelle ja jäi sinne asumaan."

Seuraava esimerkki on veljien välisestä kilpailusta vanhempien rakkaudesta. Ikävää, että Joosefin veljiin oli vaikuttanut kateuden kuolettava virus. "Veljet huomasivat, että isä piti hänestä enemmän kuin heistä muista, ja he alkoivat vihata Joosefia, niin etteivät enää voineet edes puhua hänelle ystävällisesti. - - - Veljet olivat kateellisia Joosefille, ja hänen isäänsä nämä tapaukset jäivät askarruttamaan." "He näkivät hänet jo kaukaa, ja ennen kuin hän oli ehtinyt heidän luokseen, he alkoivat suunnitella hänen surmaamistaan." 1 Moos. 37: 4, 11, 18.

Neljäs esimerkki tapahtui Salomonin aikana, kun kaksi porttoa, jotka asuivat yhdessä, tuotiin kuninkaan eteen. Toisen vastasyntynyt lapsi kuoli, ja hän yritti saada toisen naisen uskomaan, että kuollut vauva oli hänen. Mitä tapahtui? "Hakekaa minulle miekka, kuningas sanoi. Miekka tuotiin kuninkaan eteen. Hän antoi käskyn: 'Halkaiskaa elävä lapsi kahtia ja antakaa toinen puoli toiselle, toinen toiselle.' Silloin rakkaus lapseen pani elävän pojan äidin puhumaan, ja hän huudahti kuninkaalle: 'Herrani! Anna lapsi hänelle, älä anna surmata häntä!' Mutta toinen sanoi: 'Ei minulle eikä sinulle. Halkaiskaa vain!'" 1 Kun. 3:24 -26.

Kateudessaan kuolleen lapsen äiti meni niin pitkälle, että olisi hyväksynyt elävän lapsen surmaamisen.

Kolmessa näistä neljästä tapauksesta, kateus johti yksilöitä tahtomaan jonkun tappamista. Mikä herättää sellaisen kateuden ihmisolennossa? "Minä näin kaikessa vaivannäössä, työssä ja menestyksessä vain ihmisten keskinäistä kateutta. Tämäkin on turhuutta ja tuulen tavoittelua." Saarnaajan kirja 4:4, alkuosa. Kun antaa kateuden ottaa sydämen haltuunsa, se herättää vihaa, suuttumusta ja kostonhalua. "Ei ole mitään varmempaa keinoa heikentää itseämme hengellisesti kuin olla kateellinen, epäillä jotakin, täynnä

vianetsimistä ja ilkeää arvelua.” – *Review and Herald*, 5.6. 1888.

Nyt tarkastelemme todellisen elämän yhteyttä ja esimerkkiä, joka on hyvin tavallinen, vaikka ihmiset ovat lukeneet ja kuulleet saarnoja 1 Korinttolaiskirjeestä monesti.

Kertomus käsittelee Romania, raamatunopettajaa ja erinomaista saarnaajaa. Hän oli 50 vuoden ikäinen ja palveli uskollisesti seurakunnassa tultuaan kastetuksi seitsemäntoista vuotiaana. Hän tunsu melkoisesti Raamattua ja hänellä oli tiettyjä taitoja, jotka tekivät hänestä sopivan kirkossa opettamiseen, jota hän teki lähes kahdeksantoista vuoden ajan. Kuitenkin, jotkut hänen luokillaan osallistuneista valittivat hänestä väittäen että hän oli työkeä kun taas toiset syyttivät häntä liian nopeasta ihmisten hyväksymisestä. Johtuen näistä seikoista, seurakunnan johto alkoi antaa hänelle vähemmän tilaisuuksia opettamiseen. Jouduttuaan istumaan seurakunnassa ikään kuin olisi opiskelija, sai aikaan Romanin harmistumisen Horaciolle, joka valittiin opettamaan seurakunnassa. Jotkut ihmiset tunsivat myötätuntoa Romanin kanssa, joka yritti saada toisen veljen näyttämään huonolta luokan edessä, sen lisäksi että hän hallitsi keskustelua joskus pitkillä selityksillä ja haluten tulla huomatuksi. Ikävää, ettei hän nähnyt sydämensä tulemistä yhä kateellisemmaksi ja vihamieliseksi. Ne ovat seikkoja, jotka eivät ole soveliaita todelliselle kristitylle, erityisesti niille, jotka tunnustavat olevansa Jumalan kansaa lopun aikana. Valitettavasti tällainen tilanne ei ole uusi; tosiasiaa sen alku oli taivaassa. Lucifer, loistava enkeli, jolla oli etuoikeus olla yksi Jumalan valtaistuinta lähinnä olevista suojelusenkeleistä, tuli kateuden voittamaksi menettäen korkean arvoasemansa. ”Hän halusi tulla ensimmäiseksi taivaassa ja koska hän ei voinut saavuttaa kaikkea etsimäänsä voimaa ja kunniaa, hän kapinoi Jumalan hallitusta vastaan. Hän kadehti ensimmäisiä vanhempiamme ja houkutteli Jumalan hallitusta vastaan. Hän kadehti ensimmäisiä vanhempiamme ja viekoitteli heitä syntiin ja siten tuhosi heidät ja koko ihmissuvun.” – *Todistuksia Seurakunnalle*, 5, s 56.

”Voi, sinä putosit taivaalta, sinä Kointähti, sarastuksen poika! Alas maahan sinut survaistiin, sinä kansojen kukistaja.” Jesaja 14:12. Mikä kohtalokas seuraus. Väistämätön tulos hänen Jumalan auktoriteetin hylkäämisestään oli hänen kova pyrkimyksensä istuttaa kauhea kateuden vika jokaisen

ihmisolennon sydämeen; suuressa määrin hänellä on ollut menestys hankkeessa. Rakkaat veljet ja sisaret, on aika herätä! Kaikista inhimillisistä heikkouksista, kateus on eräs julmimmista ja halveksittavimmista. Viisas mies esitti kysymyksen: ”Raivo on raakaa, viha kuin tulva, mutta kuka mustasukkaisuuden torjuu?” Sananlaskut 27:4. Kateus on kuin hurrikaani, sykloni tai tornado, jota ei mikään ei voi vastustaa kun se ilmestyy. Totta, Salomo vertasi sitä syöpään, joka mädättää luut. ”Mielenrauha on terveyden perusta, intohimot kalvavat kuin hivuttava tauti.” Sananlaskut 14: 30.

Mutta suurin ongelma on, ettei kukaan voi paeta tätä julmaa henkeä, ei köyhä eikä rikas, ei lapsi tai aikuinen. ”Sillä siellä missä kateus ja riidanhalu vallitsevat, on myös hillittömyyttä ja kaikenlaista pahaa.” Jaakobin kirje 3:16.

Tämän hirveän vitsauksen uhri, nykyajan ihmisolento, on tullut osaksi järjestelmää, joka ajaa häntä hankkimaan omaisuuksia ja jatkamaan lisää haluten. Hän on kiinnitettyä kiroukseen, uskomalla että onnellisuus tulee lisätuloilla ja olemalla muiden yläpuolella. Hän on kiinni kuvitelluissa aarteissa, ja vielä kärsien kun näkee jonkun, joka omistaa enemmän kuin hän. Hän kärsii todella vertailukompleksista, huomaamatta että hän on kuin merivettä juova, sillä hän tulee yhä janoisemmaksi.

Niin, ei ole vaikeaa löytää maanviljelijää, jolla on hyvin tuottelias farmi ja joka kysyy: ”Miksi naapurini tuottaa enemmän ja parempia satoja ja hänellä on enemmän lampaista kuin minulla?” Joku professori saattaisi kysyä, ”Miksi tuo professori tietää enemmän kuin minä?” Joku henkilö saattaa tahtoa myydä kännykkänsä voidakseen ostaa uuden, joka juuri tuli myyntiin. Jotkut eivät ole koskaan onnellisia vaatteistaan ja tuntevat tarvetta ostaa aina viimeistä muotia. Moni sanoo, ”En tahdo enää tätä autoa, koska naapurillani on uudempi.” Ja kaupankäynnissä tyypillinen kysymys saattaa olla, ”Miksi hänet ylennettiin, mutta ei minua. Olen työskennellyt täällä kauemmin kuin hän; uskon oikeuksieni tulleen loukatuiksi!”

”Kateellinen mies... etsii että häntä ajatellaan eniten ja suurimpana, ei sankarillisia, itsensä kieltäviä ponnistuksia saavuttaakseen itse erinomaisen tason, mutta seisten paikallaan ja väheksyen muiden ponnistusten tuottamia ansioita.” – *Sanomia Seurakunnalle* 5, s 56.

Siitä huolimatta, Jumalan armosta, hirveä, tuhoava kuva, jota olemme

kuvailleet tähän mennessä, voidaan muuttaa. Jumalan työ ei pääty tappioon. Kristus voitti taistelun ja tarjoaa jokaiselle toivoa ja paremman tien.

Esimerkki rakkaudesta, joka ei koskaan kadehtinut

Jos koskaan on ollut jotakuta, joka olisi voinut olla mustasukkainen ja kateellinen kokemansa johdosta, niin Jonatan, kuningas Saulin poika. Oikeastaan hänen isänsä varotti häntä: ”Mutta niin kauan kuin Iisain poika on hengissä, et sinä eikä sinun kuninkuutesi ole turvassa.” 1 Sam. 20:31. Saul ja Jonatan tiesivät että Daavid, Iisain poika, olisi Israelin seuraava kuningas; mutta Saul ylläpiti kateuden henkeä siihen saakka, että hän toistuvasti yritti surmata Daavidin.

Jonatan oli kuitenkin täysin erilainen. Hänen ystävällinen sielunsa ja seurustelunsa Jumalan kanssa ei sallinut saatanan istuttaa ilkeää henkeä hänen sydämeensä eikä rohkaista isänsä vihjailuihin ja ilkeisiin asenteisiin. Itse asiassa, ”Daavidin ja Saulin keskustelun jälkeen Jonatan kiintyi Daavidiin ja rakasti häntä tästä lähtien kuin omaa henkeään.”... ”Jonatan solmi Daavidin kanssa ystävyysliiton, sillä hän rakasti tätä kuin omaa henkeään. Hän riisui viittansa ja antoi sen Daavidille, samoin sotapaitansa, miekkansa, jousensa ja vyönsäkin.” 1 Sam. 18:1, 3-4. Kun Kristus on sydämessä ja on sopusoinnussa taivaan korkeimman hallitsijan tahdon kanssa, seurauksena on epäitsekästä luottamusta.

Kirjoittaessani näitä sanoja, sydämeni tuntee kehotusta miettiä tätä esimerkkiä syvemmin, sillä voin todistaa, että Herran sana on elävä ja tehokas käännyttämään sielun. Kiitän iankaikkista Isää, koska Hänellä on aina keino estää vaurio, jonka saatana tahtoo aiheuttaa ihmisen sydämessä. Vaikka kateuden myrkylliset siemenet kylvettiin taivaassa ja aiheuttavat tänään tuhoisia seurauksia, voimme varmuudella sanoa, Pyhän Hengen työn kautta on mahdollista kokea sitä rakkautta, joka ei kadehdi. Hänen uudestisyntyttävä työnsä saa kääntyneen ihmisen tietämään, ettei mikään voi vahingoittaa hänen sieluaan ja hän voi iloita muiden menestyksestä ja ilosta, mitä muut omistavat, mitä he ovat, mihin he kasvavat tai mitä ostavat. Raamattu sanoo, että Daavidin ja Jonatanin sielut olivat yhdistyneet. Sellaista pitäisi tapahtua tänä päivänä kotona, seurakunnassa, työpaikalla, missä kukin onkin. Jonatan

rakasti Daavidia veljenä kuolemaan saakka, koskaan ajattelematta häntä kilpailijana tai vihollisena. Heidän välillään oli rauha ja rakkaus, koska he olivat suostuneet tähän. Tämä on uudensyntymisen kokemus, jota kaikkien lopun ajassa elävien tulee haluta ja kokea.

Rakas veli, sisar, ja ystävä. Sellainen kokemus on mahdollinen ainoastaan kun tehdään niin kuin Jonatan teki: ”Hän riisui viittansa ja antoi sen Daavidille, samoin sotapaitansa, miekkansa, jousensa ja vyönsäkin.” 1 Sam. 18:4. Ajattele sitä tällä tavalla. Meidän tulee riisua omat vaatteemme. Se on symboli kateudesta, mustasukkaisuudesta, ylpeydestä, omasta vanhurskaudesta ja itserakkaudesta. On tarpeellista antaa ne Jeesukselle niin että Hän voi parantaa jokaisen haavan ja arven. Mutta siinä ei ole kaikkea. Meidän täytyy myös luovuttaa aseemme Jeesukselle. Jonatan antoi Davidille aseet, joita hän olisi voinut käyttää Daavidin surmaamiseen; mutta hän antoi kaiken. Hän luovutti ”kiintymyksensä ja aarteensa” ja sai vapauden rakastaa kuten Kristus rakastaa.

Tänään Herra pyytää myös sinua antamaan Hänelle vaatteesi niin että voit tulla puetuksi taivaan vanhurskaudella. Hän pyytää myös jokaista henkilöä luovuttamaan sodan ja väkivallan aseet, inhimillisen puolustuksen aseet, joilla joku tahtoo tapaa veljensä. Pyhän Hengen kautta Jeesus tahtoo antaa sinulle voimakkaamman aseensa, sellaisen, jota ei voida löytää tämän maan päältä, sellaisen, joka voi suojella sinua jokaiselta paholaisen ansalta. Sen avulla voit voittaa kaikki taistelut ja olla voitollinen, kuten Kristus. Se ase on rakkaus. ”Rakkaus ei kadehdi.” Se rakkaus kun Kristus tuli tänne maan päälle ja jonka hän osoitti, ennen kaikkea kuollessaan Golgatan ristillä, antaa meille toivoa ja uutta elämää Hänessä. Jumalan rakkaus ihmisyksilön sydämessä, on ainoa rakkauden lähde, joka täyttää lain, koska Hänen rakkautensa on lain täyttymys.

Yksin Jumalalla on ratkaisu

Asaf, Jumalan mies ja psalmin 73 säveltäjä, teki selkoa kuinka hän oli joutumaisillaan väärälle polulle: ”Minä olin vähällä horjahtaa, jalkani melkein pettivät. Minä kadehdin jumalattomia, kun näin heidän menestyvän.” Ps. 73:2-3. Tämä kokemus vangitsee huomioni, koska, sen esittäessä erään henkilön

todellisen tilan, se ilmaisee myös ratkaisun. Jos joku on joutunut sellaiseen kiusaukseen, tai on melkein ansan valtaama, psalmirunoilija kirjoittaa: ”Viimein tulin Jumalan pyhäkköön ja tajusin, miten jumalattomien käy.” Ps. 73:13.

Rakkaat uskonystävät, päättäessämme tämän vuoden 2019, on välttämätöntä, että vilpittömin sydämin ja nöyrinä, käymme Jumalan pyhäkköön. Ainoastaan siellä voimme ymmärtää Kristuksen vanhurskauden suuren tarpeen. Rakkauden koskettamin sydämin, kutsun teitä käymään sinne sisälle, saadaksenne sisäisen kohtaamisen Vapahtajan kanssa, sillä Hänen läsnäolonsa kautta sielumme voi vapautua, vaarallisesta, pahasta, tuhoisasta kateuden hengestä. Silloin jalkamme ei tule horjumaan.

”Älkää antako ajan mennä ohitse, sillä nyt on paras aika hoitaa tämä asia. Älä odota muiden tekevän sen puolestasi, vaan sano, kuten Asaf: ”Mutta minun onneni on olla lähellä Jumalaa, minä turvaan Herraan, Jumalaani, ja kerron kaikista hänen teoistaan.” Ps. 73:28.

Jumala tahtoo antaa sinulle rakkauden, joka ei kadehdi. Avaa sydämesi niin että Hän voi valloittaa laillisen tilan siellä. Silloin uudesta vuodesta tulee erilainen. Se tulee olemaan todellista rakkautta täynnä niin että elämälläsi on kohottava vaikutus kaikkiin, jotka ovat ympärilläsi, ja he ylistävät Isää nähdessään hyvät tekonne. Saattakaamme kukin se lähetys päätökseen tämän maan päällä. Maranatha! Aamen!

4. Lukeminen – Tiistai, 10. joulukuuta 2019

”Ei käyttäydy sopimattomasti”

Kirjoittanut: Roland de la Paz, Filippiinit

”Ei käyttäydy sopimattomasti” (1. Kor. 13:5.)

Rakkaus

Sana ”rakkaus” on yksi maailman väärinymmärretyimmistä sanoista. Eri paikoissa ympäri maailman kuulemme usein ihmisten sanovan eri kielillä: ”Rakastan sinua.” Saamme kuulla tämän ilmauksen lasten, nuorten, aikuisten

ja vanhempien ihmisten suusta. Pariskunnat ja rakastavaiset ilmaisevat kiintymystään toisiinsa näillä sanoilla. Jotkut lausuvat sanat ystävilleen.

Yleensä rakkaus määritellään maailmalliseen tapaan sen sijaan, että sille annettaisiin hengellistä merkitystä. Ajattele niitä kolmea eri tyyppistä rakkautta, joita kreikan kielen sanat eros (eroottinen), phileo (veljellinen) ja agape (jumalallinen rakkaus) kuvaavat. Ihmisillä on taipumus keskittyä vain eroottiseen rakkauteen siihen asti, kunnes he oppivat Jumalasta ja tulevat kääntymykseen. Kristuksen seuraajina meillä tulee olla sellaista rakkautta, jota Jumala meiltä odottaa, sillä onhan kirjoitettu: ”Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaa etuaan, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuuden voittaessa. Kaiken se kestää, kaikessa uskoo, kaikessa toivoo, kaiken se kärsii.” (1. Kor. 13:4–7.)

Kristityt ovat siunausten, armon, rauhan ja rakkauden kanavia tässä maailmassa. Jokainen on saanut kenties useitakin talenteja Jumalalta, mutta jos ihmisellä ei ole taivaallista rakkautta, talenteilla ei ole mitään arvoa. Profetian henki kuvaillee, millaista rakkautta meidän tulee Kristuksen opetuslapsina omata ja kehittää itsessämme: ”Elei ihmisen sydän ole täynnä rakkautta Jumalaa ja lähimmäisiä kohtaan, hän ei ole Kristuksen todellinen opetuslapsi olipa hänen uskontunnustuksensa miten ylevä tahansa. Vaikka hänellä olisi suurikin usko ja vaikka hänellä olisi voima tehdä ihmeitä, niin ilman rakkautta hänen uskonsa olisi arvoton. Hän saattaisi osoittaa suurtakin jalomielisyyttä, mutta jos hän jostakin muusta vaikuttimesta kuin aidosta rakkaudesta lahjoittaisi omaisuutensa köyhien ruokkimiseksi, tuo teko ei kohottaisi häntä Jumalan suosioon. Innoissaan hän saattaisi vieläpä kärsiä marttyyrikuoleman, mutta jos häntä ei kannustaisi rakkaus, Jumala pitäisi häntä harhautuneena kiihkoilijana tai kunnianhimoisena hurskastelijana.” (Alfa ja omega, osa 6, s. 223, 224.) Jumala katsoo sydämeen, ja hän haluaa, että motiivina on rakkaus ja halukkuus palvella. Kymmenen käskyä perustuvat rakkauteen Jumalaa ja kanssaihmissämme kohtaan. Laki on Jumalan tahdon ilmoitus, eräänlainen selostus Jumalan luonteesta, heijastuma taivaallisista ominaisuuksista. Tällaisen rakkauden saaminen kristilliseen elämäämme on pelastuksemme keskeisin asia, sillä meidän tulee olla luonteeltamme Jeesuksen kaltaisia. Jeesus Kristus on kuuliainen Isälle, ja meidän tulee olla kuuliaisia Hänelle ja hänen käskyilleen, sillä kuten Raamattu sanoo: ”Jos te noudatatte minun käskyjäni, te pysytte minun rakkaudessa, niin kuin minä olen noudattanut Isäni käskyjä ja pysyn hänen

rakkaudessaan.” (Joh. 15:10.) ”Kristus on meidän mallimme, täydellinen ja pyhä esimerkki, joka meille on annettu seurattavaksi. Emme koskaan kykene olemaan mallimme veroisia, mutta voimme jäljitellä häntä ja olla niin lähelle hänen kaltaisiaan kuin se meille on mahdollista.” (Review and Herald, 5. helmikuuta 1895.)

Rakkaus on jokapäiväistä elämää

Sydämeistä kumpuava rakkaus näkyy jokapäiväisessä elämässämme. Se ei väsy tekemään hyvää, vaan jatkaa työtään johdonmukaisesti ja kestävästi, kun Kristuksen tahtoon taipuva oppija vastaanottaa Jumalalta päivittäin uutta armoa. Rakkaus ei katso ihmiseen, vaan sitä annetaan kaikille ilman, että odotetaan vastapalveluksia. Rakkaus tuntee myötätuntoa kaikkia kohtaan ja se pyrkii pelastamaan kadotetut. Se ei ole itsekeskeistä eikä etsi omaa etuaan.

”Jumalan sanan tulee päästä vaikuttamaan pyhittävästi kaikkeen seurusteluunne lähimmäistemme kanssa. Totuuden hapatus ei herätä kilpailumieltä, kunnianhimoa eikä voitonhalua. Todellinen, taivassyntyinen rakkaus ei ole itsekästä eikä häilyvää. Se ei kaipaa ihmisten kiitosta. Jumalan armon vastaanottanut ihminen uhkuu sydämeästään rakkautta Jumalaa ja niitä kohtaan, joiden puolesta Kristus kuoli. Hän ei tavoittele tunnustusta itselleen. Hän ei rakasta toisia sen perusteella, että he rakastavat ja miellyttävät häntä tai arvostavat hänen ansioitaan, vaan koska Kristus on lunastanut heidät omikseen. Jos hänen vaikuttimiaan, sanojaan tai tekojaan käsitetään tai tulkitaan väärin, ei hän loukkaannu siitä vaan säilyttää rauhallsuutensa. Hän on ystävällinen, harkitseva ja vaatimaton, mutta kuitenkin toiveikas, ja luottaa aina Jumalan armoon ja rakkauteen.” (Kristuksen vertaukset, s. 65.)

Rakkaus ei ole passiivista vaan päinvastoin aktiivista kaikessa. Se jatkaa toimintaansa keskeytyksettä siihen asti, kunnes se saavuttaa täyden mittansa Kristuksen täyteydessä. Se virtaa luonnollisesti kuin joki ja koskettaa sydämiä yli uomiensa.

”Rakkaus ei voi elää ilman toimintaa, ja jokainen teko lisää, vahvistaa ja laajentaa sitä. Rakkaus saavuttaa voiton silloin kun väittely ja arvovaltaan tukeutuminen ovat voimattomia. Rakkauden motiivina ei ole oma voitto tai palkkio; mutta silti Jumala on säätänyt niin, että jokainen rakkauden teko tuo mukanaan suurta hyötyä. Se on luonteeltaan leviävää ja toiminnaltaan hiljaista, kuitenkin vahvaa ja voimallista päämäärässään voittaa suuret pahuudet. Sen vaikutus on sulattavaa ja muuttavaa, ja se ottaa haltuunsa syntisten elämän ja vaikuttaa heidän sydämissään silloinkin, kun kaikki muut

keinot ovat epäonnistuneet.” (Mind, Character, and Personality, osa 1, s. 210.)

Rakkaus ei häpäise toisia

Toisen häpäiseminen tarkoittaa sitä, että tätä kohdellaan epäkunnioittavasti tai halventavasti. Rakkaus ei kohtele toisia epäkunnioittavasti sen tähden, että heidän mielipiteensä, ajatuksensa, syntyperänsä, uskonsa tai uskontonsa ovat erilaisia. Rakkaus ei nolaa tai häpäise ketään. Rakkaus ei iloitse siitä, että saa painaa toisia alas tai esittää heistä väheksyviä kommentteja, vaan rakkaus on herkkä huomaamaan ihmisten jalot ominaisuudet. Todellinen kristitty ei koskaan häpäise toista edustipa tämä mitä kastia, rotua, ikäluokkaa, sukupuolta, koulutustasoa, ammattia, uskonnollista suuntaa, köyhyys- tai vaurausluokkaa tahansa, sillä Jumala ei katso ihmiseen.

Jalo kristitty ei tuhoa kenenkään mainetta saadakseen itsensä näyttämään paremmalta. Hän ei ole epäkunnioittava ketään kohtaan, sillä hän uskoo ja ymmärtää, että Jumala omistaa jokaisen ihmisen. Toisten luonteen riipiminen on maailmassa valloillaan oleva tapa, joka on soluttautunut myös seurakuntaan. Jotkut tunnustavat kristityt oikein herkuttelevat juoruilla ja huhupuheilla. He iloitsevat kuullessaan tuhoisaa tietoa ympärillään olevista ihmisistä.

”Kun kuuntelemme sitä, kun veljeämme soimataan, me osallistumme tuohon soimaamiseen. Kysymyksiin ’Herra, kuka saa tulla sinun temppeliisi? Kuka saa asua sinun pyhällä vuorellasi?’ psalminkirjoittaja vastaa: ’Se, joka on rehellinen ja tekee oikein, jonka sydän on vilpiton ja puheet totta. Se joka ei panettele, joka ei tee lähimmäiselleen pahaa eikä saata naapuriaan huonoon huutoon.’” (Testimonies for the Church, osa 5, s. 58.)

Muistan erään esimerkin, jonka opettani kertoi ollessani neljännellä luokalla. Jos pilaat jonkun maineen ja haluat saada anteeksi, se on kuin ottaisit tyynyn ja menisit vilkkaasti liikennöidyn kadun varressa olevan rakennuksen neljänteen kerrokseen ja avaisit siellä tyynyn ja ravistelisit sen sisällön ikkunasta ulos. Sitten yrittäisit mennä kadulle keräämään kaikki tyynyn täytteet ja saamaan kaiken entiselleen. Koska rakennus on vilkkaasti liikennöidyn kadun varressa, jossa kulkee paljon busseja, autoja ja kuorma-autoja, ja tuulikin saattaa olla kova, on äärimmäisen vaikeaa kerätä takaisin kaikkia tyynyn täytteitä. Sama pätee toisen ihmisen maineen pilaamiseen. Se on vakava synty ei ainoastaan ihmisten vaan myös Herran silmissä. Sitä on lähestulkoon mahdotonta korjata, vaikka katuisimmekin. Se on kirous sekä puhujalle että kuulijalle.

”Rakkaus ’ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa’. Kristillinen rakkaus selittää muiden vaikuttimet ja teot parhain päin. Se ei tarpeettomasti paljasta heidän vikojaan; se ei kuuntele kärkkäänä epäsuotoisia juoruja vaan pyrkii ennemminkin muistuttamaan muiden hyvistä ominaisuuksista.” (Alfa ja omega, osa 6, s. 224.)

Aito kristitty ei häpäise Jumalaa häpäisemällä toisia. Meidän tulee olla kohteliaita, ystävällisiä ja kärsivällisiä, osoittaen näin, että Jeesuksen ja hänen Henkensä nöyryys hallitsevat jokapäiväistä elämäämme niin, että hänen valonsa voi loistaa ihmisille ja hänen nimensä saa kunnian.

Kunnioitus, kristillinen ominaisuus

Kunnioitus on hyve, jota tunnustavien kristittyjen tulisi vaalia. Kunnioituksen tulisi näkyä perheessä, seurakunnassa ja yhteisössä, jossa asumme. Meidän tulee kunnioittaa jokaista ihmistä — lasta, nuorta ja vanhusta. Meidän tulee kunnioittaa kanssauseuriamme sekä johtajia, jotka Jumala on asettanut.

”Eri luottamustehtäviin nimettyjä miehiä tulisi kunnioittaa. Emme odota löytävämme miehiä, jotka ovat joka suhteessa täydellisiä. He kenties pyrkivät luonteensa täydellistämiseen, mutta he ovat silti rajallisia ja alttiita tekemään virheitä. Laitoksissamme palvelevien tulisi kokea velvollisuudekseen varjella sekä työtä että työntekijöitä epäoikeudenmukaiselta kritiikiltä. Heidän ei pitäisi hyväksyä tai puhua arvostelevia sanoja ketään vastaan, joka on yhteydessä Jumalan työhön, sillä näin tehdessään he häpäisevät Jumalaa itseään, ja Jumalan työ, jota hän tekee valitsemiensa instrumenttien kautta, voi suuresti estyä. Edistyksen pyörät saattavat juuttua paikoilleen, silloin kun Jumala sanoo: ’Menkää eteenpäin.’

On suuri vääräys — ja sitä esiintyy kansamme keskuudessa suuressa määrin — kun annamme ajatuksillemme täyden vallan ja vapauden, kun kyseenalaistamme ja arvostelemme kaikkea, mitä toinen ihminen tekee, ja teemme karpäsestä härkäsen ja ajattelemme itse olevamme oikeassa, vaikka todellisuudessa saattaa olla niin, että jos meidät asetettaisiin veljemme asemaan, emme pärjäisi puoliksikaan niin hyvin. Joillekin vikojen löytäminen toisista on yhtä luonnollista kuin hengittäminen. He ovat ottaneet tavakseen arvostella toisia, kun itse asiassa he itse ovat niitä, jotka pitäisi ottaa tarkasteluun ja joiden sielusta Jumalan rakkauden puhdistavan tulen pitäisi polttaa pois pahat puheet ja kovat asenteet.” (Counsels on Health, s. 297.)

Kunnioita työtovereitasi

Jeesus sanoi: ”Minä olen hyvä paimen”. Me olemme hänen apulaispaimeniaan, hänen työtovereitaan. Me olemme Jumalan omaisuutta, ja meidän tulee kunnioittaa häntä ja kaikkea, minkä hän omistaa. Kunnioitus herättää kunnioitusta. Kulusta sääntöä voidaan soveltaa jokaiseen elämämme alueeseen.

”Ihminen, joka antaa vähäisenkin epäilyksen tai paheksunnan häivän jäädä työtoverinsa ylle ilman että nuhtelee valittajia tai että uskollisesti esittää asian tuomitulle, tekee vihollisen työtä. Sellainen ihminen kastelee epäsovun ja riidan siemeniä, joiden hedelmistä hän joutuu vastaamaan Jumalan tuomion päivänä.” (Counsels on Health, s. 297.)

”Jumalaa ei miellytä se, että hänen palvelijansa paheksuvat, arvostelevat ja tuomitsevat toinen toisiaan. Hän on antanut heille erityisen tehtävän: totuuden puolustamisen. He ovat hänen työntekijöitään ja kaikkien tulisi kunnioittaa heitä ja heidän tulisi kunnioittaa toinen toisiaan. Armeijassakin upseereiden tulee kunnioittaa toisia upseereita, ja näin alokkaat nopeasti oppivat, miten heidän tulee käyttäytyä. Kun kristillistä sotaa käyvän kansan johtajat ovat ystävällisiä ja he osoittavat erityistä rakkautta ja huolenpitoa työtovereitaan kohtaan, he opettavat toisia tekemään samoin.

Työtoverin mainetta tulisi huolella vaalia. Jos joku näkee toisessa vikoja, hänen ei tule suurennella niitä toisten silmissä tehden niistä raskauttavia syntejä. Kyse voi olla virhearvioinneista, joiden voittamiseen Jumala antaa ylhäältä tulevaa armoaan. Jos Jumala olisi nähnyt hyväksi, että enkelit, jotka ovat täydellisiä, olisivat olleet parempia toimimaan langenneen ihmiskunnan hyväksi kuin ihmiset, hän olisi antanut tehtävän heille. Sen sijaan hän lähetti tarvittavan avun köyhien, heikkojen ja erehtyväisten kuolevaisten kautta, joilla on samanlaisia heikkouksia kuin muillakin ihmisillä ja juuri siksi he ovatkin parhaiten valmistautuneet auttamaan heitä.” (Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, s. 120.)

”Ihmisen, joka haluaa säilyttää itsekunnioituksensa ja arvokkuutensa, on oltava tarkka siitä, ettei hän vie keneltäkään toiseltaakaan kunnioitusta ja arvokkuutta.” (Manuscript Releases, osa 20 s. 186.)

Kohteliaisuus

Yksi Jeesuksessa Kristuksessa korostunut ominaisuus oli kohteliaisuus. Hän oli kohtelias jopa ankarien koetusten aikoina lapsuudesta miehuuteen asti. Pyhän Hengen avulla meidän on kehitettävä itsessämme tätä piirrettä, jos

haluamme olla Luojamme kanssa tuonpuoleisessa.

”Ne, jotka tunnustautuvat Kristuksen seuraajiksi mutta ovat silti karkeita, epäystävällisiä ja epäkohteliaita sanoissaan ja käytöksessään, eivät ole oppineet Jeesukselta. Ärhentelevä, määräilevä ja virheitä etsivä ihminen ei ole kristitty, sillä ollakseen kristitty ihmisen tulee olla Kristuksen kaltainen. Joidenkin tunnustavien kristittyjen käytöksestä puuttuu niin täysin ystävällisyys ja kohteliaisuus, että heidän hyvydestään ei voida sanoa muuta kuin pahaa. Heidän vilpittömyyttään ei voida epäillä; heidän suoraselkäisyyttään ei voida kyseenalaistaa, mutta vilpittömyys ja suoraselkäisyys eivät voi sovittaa ystävällisyyden ja kohteliaisuuden puutetta.

Raamattu kehottaa kohteliaisuuteen ja tarjoaa monia esimerkkejä epäitsekästä hengestä, lempeästä armosta ja miellyttävästä luonteenlaadusta, jotka ovat todellisen kohteliaisuuden tunnuspiirteitä. Ne ovat heijastumia Kristuksen luonteesta. — — Kristinusko tekee miehestä herrasmiehen. Kristus oli kohtelias, jopa vainoojilleen; ja hänen todelliset seuraajansa osoittavat samaa mielenlaatua.” (The Adventist Home, s. 427, 425.)

”Meidän tulee oppia olemaan uskollisia toisillemme, olemaan teräksenvahvoja veljämme puolustamisessa. Katso omia puutteitasi. On parempi huomata yksi virhe itsessään kuin kymmenen veljessään. Muistakaa, että Kristus on rukoillut näiden veljiensä puolesta, että he olisivat yhtä niin kuin hän on yhtä isän kanssa. Pyrkikää parhaan taitonne mukaan olemaan sopusoinnussa veljienne kanssa Kristuksen mitalla mitattuna, niin kuin hän on yhtä Isän kanssa.

”Rakastakaa toisianne ja olkaa hyväsydämissä ja nöyriä.” (1. Piet. 3:8.) Aito moraalinen arvokkuus ei etsi itselleen paikkaa ajattelemalla pahaa, puhumalla pahaa ja viemällä toisilta heidän arvokkuuttaan. Jumalan lasten on pantava pois kaikki kateus, mustasukkaisuus, kaikki pahan puhuminen ja kaikki epäusko.” (In Heavenly Places, s. 178.)

Rakastakaa toisianne

Jumalan jäännösseurakunta koostuu rakastavista ihmisistä. Maailma tunnistaa heidät, koska he osoittavat rakkautta päivittäisessä elämässään, ja tämä rakkaus tulee olemaan aitojen Jumalan seuraajien kaikkein huomiota herättävin ominaisuus. Meidän tulee siis rakastaa toisiamme, kuten Jumala on meitä käsenyt: ”meidän tulee uskoa hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen ja rakastaa toinen toistamme, niin kuin hän on meitä käsenyt”; ”Tämä on se sanoma, jonka te alusta alkaen olette kuulleet: meidän tulee rakastaa

toisiamme.” (1 Joh. 3:23, 11.) ”Kristus on meidän esimerkkimme. Hän kulki ympäriinsä tehden hyvää. Hän eli siunatakseen toisia. Rakkaus kaunisti hänen tekonsa ja teki ne jaloiksi.” (Mind, Character, and Personality, osa 1, s. 207.)

”Kristillisuus on sitä, että näytämme mitä hellimmän kiintymyksemme toinen toisiamme kohtaan. Kristuksen tulee saada luomiensa olentojen suurin rakkaus. Hän odottaa myös, että ihminen osoittaa pyhää huolenpitoa kanssaihmisille. Jokainen sielu pelastuu rakkauden kautta, joka alkaa Jumalasta. Todellinen kääntyminen on sitä, että vaihdamme itsekkyytemme pyhittyneeseen rakkauteen Jumalaa ja toinen toistamme kohtaan.” (Selected Messages [1901], kirja 1, s. 114, 115.)

”Rakastava ja rakastettava kristitty on voimakkain todistus evankeliumin puolesta.” (Suuren lääkärin seuraajana, s. 392.)

”Rakkauden on asuttava sydämessä. Perinpohjainen kristitty löytää tekojensa motiivit syvästä sydämen rakkaudesta Herraansa kohtaan.” (Gospel Workers [1915], s. 123.)

”Ne, jotka rakastavat Jumalaa eivät voi helliä sydämessään vihaa tai kateutta. Kun ikuisen rakkauden taivaallinen periaate täyttää sydämen, se tulvii yli toisillekin.” (Mind, Character, and Personality, osa 1, s. 209.)

”Jos me rakastamme Jumalaa koko sydämeistämme, meidän on rakastettava myös hänen lapsiaan. Tällainen rakkaus on Jumalan Henkeä. Taivaan kosketus antaa sielulle todellista jaloutta ja arvokkuutta yhdistäen meidän elämämme Herran elämään. Olivatpa hyvät ominaisuutemme kuinka monet tahansa ja pidimme pä itseämme kuinka kunnioitettavina ja jalostuneina tahansa, jos sieluamme ei ole kastettu Jumalan ja toinen toistemme rakastamisen taivaallisella armolla, meiltä puuttuu todellista hyvyyttä emmekä kelpaa taivaaseen, jossa rakkaus ja ykseys vallitsevat. (Testimonies for the Church [1876], osa 4, s. 223, 224.)

”Intohimojen ja mielijohdeiden vallasta irrotettu rakkaus muuttuu hengelliseksi rakkaudeksi, joka ilmaistaan sanoina ja tekoina. Kristityllä tulee olla pyhittynyttä hellyyttä ja rakkautta, jota ei hallitse minkäänlainen kärsimättömyys tai ärtyisyys; Kristuksen armon on pehmitettävä kaikki epäkohteliaat ja karkeat käytöstavat.” (Testimonies for the Church [1885], osa 5, s. 335.)

”Taivas huomaa kyllä ne, joiden ympärillä vallitsee rauhan ja rakkauden ilmapiiri. Tällainen ihminen saa palkkansa. Hän tulee seisomaan Herran suurena päivänä.” (Our High Calling, s. 234.)

Vetoamus

”Seurakunnan jäsenyys ei takaa meille taivasta. Meidän on pysyttävä Kristuksessa ja hänen rakkautensa on pysyttävä meissä. Meidän on joka päivä edistyttävä tasaisen luonteen muodostamisessa. — — Niin kuin Jumala on täydellinen niin tulee meidänkin olla täydellisiä.” (Gospel Workers, s. 446, 447.)

Kristus tuli tähän maailmaan näyttääkseen Jumalan rakkauden. Hänen seuraajiensa tulee jatkaa hänen aloittamaansa työtä. Pyrkikäämme auttamaan ja vahvistamaan toisiamme. Toisten parhaan etsiminen on keino löytää todellinen onni. Ei ole oman edun vastaista rakastaa Jumalaa ja lähimmäistään.

”Mitä epäitsekäämpi ihmisen henki on, sitä onnellisempi hän on, sillä silloin hän täyttää Jumalan tarkoitusta elämässään. Jumalan henkäys käy hänen lävitseen ja täyttää hänet ilolla. Elämä on hänelle pyhä aarre, kallisarvoinen hänen silmissään, sillä Jumala on antanut sen hänelle sitä varten, että hän palvelisi toisia.” (Counsels on Stewardship, s. 24, 25.)

Valaiskoon Jumalan Henki mielemme ymmärtämään rakkauden todellisen merkityksen sellaisena kuin Raamattu sen ilmoittaa Paavalin kirjeessä korinttilaisille, ja iloitkaamme siitä, että ”rakkaus ei käyttyädy sopimattomasti”. Rukoilen, että tämä rukousviikko voisi olla siunauksena kaikille uskoville ympäri maailman. Jatkakaamme uskossa, sillä maailman historian loppu lähenee ja lähempänä on myös se, että pääsemme kotiin, jonka Jumala on luvannut kaikille, jotka ovat uskollisia, kuuliaisista ja rakastavia.

Aamen.

5. Lukeminen – Keskiviikko, 11. joulukuuta 2019

”Ei etsi omaa etuaan”

Idel Suarez, Jr., Yhdysvallat

Rakkaus ”ei etsi omaa etuaan” (1. Kor. 13:5).

Itsekkyiden ongelma

Robert Diller oli Abraham Lincolnin naapuri Springfieldissä, Illinoisin osavaltiossa, ennen kuin Lincolnista tuli Yhdysvaltain presidentti. Eräänä päivänä Diller näki Lincolnin kävelevän kahden poikansa kanssa, jotka itkivät

ja valittivat suureen ääneen. Diller tiedusteli: ”Herra Lincoln, mikä poikianne vaivaa?”

Lincoln vastasi: ”Vain se sama asia, joka vaivaa koko muutakin maailmaa.” Sitten hän lisäsi: ”Minulla on kolme saksanpähkinää, ja molemmat heistä haluavat niistä kaksi!”(1)

Mikä maailmaa vaivaa? Yksinkertaisesti itsekkyyks. Jokainen etsii omaa etuaan piittaamatta toisten tarpeista.

Suuri saksalainen uskonpuhdistaja tohtori Martti Luther tunnisti, millaisia vaaroja kätkeytyy itsekkyyteen, joka on kiinteä osa jokaisen ihmisen olemusta. Hän sanoi: ”Pelkään enemmän omaa sydäntäni kuin paavia ja kaikkia hänen kardinaalejaan. Minussa itsessäni asuu suuri paavi: MINÄ ITSE.”(2)

Onko MINÄ ITSE myös sinun elämäsi suuri paavi? Itsekkyyks on osa syntisen ihmisen lihallista luontoa. Toinen kahdesta ensimmäisestä sanasta, jonka lapset yleensä oppivat ensimmäisenä, korostaa lasten halua miellyttää itseään — omaa egoaan. Ensimmäinen sana on usein ”ei”, ja toinen on ”minun”. Jos pieni tyttö näkee jotakin, josta pitää, hän sanoo: ”Se on minun.” Jos hän ulottuu tarttumaan esineeseen, hän sanoo: ”Se on minun.” Jos toinen lapsi pitää esinettä, tyttö sanoo jälleen: ”Se on minun.” Surullista kyllä monet eivät koskaan kasva irti tästä taipumuksesta. He kasvavat vain tyydyttämään oman egonsa uskontunnustusta. Tunnetko sinä egon uskontunnustuksen? Se kuuluu näin:

- ”Ajattele itseäsi
- Puhu itsestäsi
- Käytä sanaa ’minä’ niin usein kuin mahdollista
- Odota saavasi arvostusta ja kiitosta
- Vaadi omia oikeuksiasi
- Älä koskaan anna arvostelua anteeksi
- Vaadi toisia olemaan yhtä mieltä kanssasi joka asiassa
- Etsi aina omaa tahtoasi
- Tee mahdollisimman vähän toisten hyväksi
- Yksinkertaisesti: ole itsekäs.”(3)

On ironista, että ensimmäinen persoonapronomini, jonka opettelemme minkä tahansa kielen kielioppia tutkiessamme on aina ”minä”. Toinen persoonapronomini on ”sinä” ja kolmas ”hän”.

Itsekkyyks tarkoittaa sitä, että ei oteta toisia huomioon ja että ollaan

”kiinnostuneita omasta hyödystä ja omasta mielihyvästä”, omasta edusta.(4) Sen vastakohta on epäitsekkyyys tai pyyteettömyys, jonka perustana on itsensä unohtaminen ja kiinnostus toisten hyvinvoinnista.

”Synti, johon mitä suurimmassa määrin sorrutaan ja joka erottaa meidät Jumalasta ja saa aikaan niin monia tarttuvia hengellisiä häiriöitä, on itsekkyyys.”(5) ”Itsekkyyys ja maailmallisuus eivät sovi kristilliseen luonteeseen.” On mahdotonta olla yhtä aikaa sekä itsekäs että Kristuksen kaltainen.(6)

Itsekkyyys on synti. Se on kymmenennen käskyn rikkomista. Se etsii omaa tahtoaan ilman kiinnostusta toisten hyvinvointia kohtaan tyydyttääkseen vain synnillisen lihan ja vanhan Aatamin haluja, intohimoja ja viettejä. Itsekäs ihminen kävelee toisen oikeuksien yli pitääkseen pystyssä oman egonsa oikeuksia hinnalla millä hyvänsä.

Uskon, että itsekkyyys on syynä myös monille nykymaailmaamme vaivaavista henkisistä häiriöistä. Se aiheuttaa tyytymättömyyttä avioliitoissa ja ongelmia ihmissuhteissa. Ainakin kaksi narsistiseen persoonallisuushäiriöön kuuluvaa diagnoosikriteeriä liittyvät itsekkyyteen:

1. ”Hän käyttää toisia hyväkseen saavuttaakseen omat tarkoituseränsä.”

2. ”Häneltä puuttuu empatiaa”, toisin sanoen narsisti on haluton ”tunnistamaan ja samastumaan toisten tunteisiin ja tarpeisiin”.(7)

Ne, jotka ovat jatkuvasti itsekkäitä, joko tietoisesti tai tiedostamattaan, etsivät omaa etuaan, tahtoaan, hyötyään, haluaan ja päämääriään. Näyttää siis siltä, että maan päällä on kahdenlaisia ihmisiä — niitä ”jotka jatkuvasti ajattelevat omia oikeuksiaan ja niitä jotka jatkuvasti ajattelevat omaa vastuutaan; niitä jotka aina vaativat etuoikeuksia ja niitä jotka aina muistavat velvollisuutensa; niitä jotka aina miettivät, mitä elämä on heille velkaa, ja niitä jotka eivät koskaan unohda, millaisessa kiitollisuudenvelassa he ovat elämälle.”(8) Kumpaan joukkoon sinä kuulut?

Uusi kieli ja vakaumus

Kirjoittaessaan Korintin pakanakäännynäisille apostoli Paavali tiesi heidän synnynnäisen taistelunsa itsekkyyttä vastaan. He haastoivat toisiaan oikeuteen. He syyllistyivät inestiin. He mongertelivat siansaksaa ja olivat puhuvinaan kielillä päteäkseen muiden silmissä. Seurakunta jakautui sen tähden, että he asettuivat eri kuppikuntiin kuka Apolloksen, kuka Keefaksen ja kuka Paavalin seuraajiksi. Niinpä Paavali ainakin kolmessa kohtaa kirjettään korostaa sitä, että kristityn ei sovi etsiä omaa etuaan toisten edun

kustannuksella.

”Kenenkään ei pidä etsiä omaa etuaan, vaan toisen parasta.” (1. Kor. 10:24.) Tämä oli uusi ajatus kreikkalaisille. Heitä oli lapsuudesta lähtien opetettu tuottamaan voittoa hinnalla millä hyvänsä, vaikka se vaatisi epärehellisyyttä kaupanteossa. Paavali pyrki opettamaan heille uuden, oikeamman tavan, joka oli ”verrattomasti muita parempi” (1. Kor. 12:31).

Mitä me haluamme? Jeesus kysyi kahdelta opetuslapselta, jotka seurasivat häntä: ”Mitä te haluatte?” (Joh. 1:38.) Kääntymättömät haluavat mielihyvää, ystäviä, mukavuutta, viihtyvyyttä, kuuluisuutta, vaurautta ja kunniaa. Mutta meidän kuuluisi vastata, kuten kreikkalaiset, jotka tulivat Kristuksen luo: ”Me haluaisimme tavata Jeesuksen.” (Joh. 12:21.) Samaten maailma haluaa nähdä Jeesuksen sinussa. Juuri tämän Paavali halusi opettaa korinttilaisille ystävilleen ja kanssauseksille. Hän halusi heidän seuraavan Jeesuksen rakkautta. ”Jos joku ei rakasta Herraa, hän olkoon kirottu. Maranata! Herramme tule!” (1. Kor. 16:22.)

Käytännön tasolla rakastavat, epäitsekkäät kristityt muistavat toisia rukouksissaan. He rukoilevat toisten tarpeiden, pelastumisen ja hyvinvoinnin puolesta. Rakastavat, epäitsekkäät kristityt ylistävät Jumalaa, eivät itseään. Seurakuntavaaleissa he eivät äänestä itseään, vaan toisia. Varoillaan he auttavat toisia heidän tarpeissaan, eivätkä tyydy huolehtimaan vain itsestään.

Koska kertaus on opintojen äiti, Paavali toisti ”ei etsi omaa etuaan” -periaatteen ja antoi voimallisen kristillisen todistuksen siitä, että toimi itse tuon periaatteen mukaan. Hän viittasi oman elämänsä esimerkkiin ja kertoi, miksi hän teki niin: sielujen pelastamiseksi.

”Minä ainakin yritän aina tulla toimeen kaikkien kanssa; en etsi omaa etuaani vaan muiden ihmisten parasta, jotta he pelastuisivat.” (1. Kor. 10:33.)

Kuvaillessaan rakkauden kieltä Paavali määritteli rakkauden kaikkein suurimmaksi kristilliseksi hyveeksi. (1 Kor. 13:13) On kiintoisaa, että Paavali antoi myös muutaman esimerkin kielteisestä käytöksestä, sellaisista asioista, joita rakastava kristitty ei tekisi. Hän ei olisi itsekäs; tämä kuvattiin sanoilla ”ei etsi omaa etuaan” (1 Kor. 13:5). Englanninkielinen *New International Version* -raamatunkäännös kyseisestä kohdasta kuuluisi suoraan suomennettuna: ”Ei ole itsekkeskeinen.”(9) Englanninkielisessä *Revised Standard Version* -käännöksessä ajatus on puettu vielä erilaisiin sanoihin, jotka suomeksi kuuluisivat kutakuinkin näin: ”Rakkaus ei vaadi oman tahdon toteutumista.”(10)

Tarkoittaako tämä sitä, että on väärin pyrkiä kehittämään itseään? Onko

väärin etsiä haluamaansa työtä tai koulutusta tai onko väärin kehittää liiketoimintaansa haluamaansa suuntaan? Onko väärin etsiä itselleen haluamaansa puolisoa? Ei tietenkään.

John Calvin, suuri ranskalainen uskonpuhdistaja 1500-luvulta selkeytti, mitä ilmaus ”ei etsi omaa etuaan” tarkoittaa. Hän kirjoitti: ”Jos ajattelemme itseämme siinä määrin, että unohdamme toiset, tai jos oman hyötymme tavoittelu saa meidät laiminlyömään” toisten etuja, silloin me syyllistymme ”etsimään omaa etuamme”(11).

Calvin uskoi, että oman onnensa nojaan jätettynä itsekkyyks nousee ihmisestä luonnostaan. ”Olemme luonnostamme taipuvaisia rakastamaan ja huolehtimaan itsestämme ja tavoittelemaan omaa etuamme.”(12) On ihmisluonnonvastaista ”olla etsimättä omaa etuaan”. Mutta kun Jumala istuttaa meihin taivaallisen rakkautensa, me alamme ”tuntea huolta naapureistamme ja heidän hyvinvoinnistaan”(13).

Miksi on väärin etsiä vain omaa etuaan? Siksi, koska Jumala on määrännyt meidät veljiemme vartijoiksi. Itse asiassa Jumala ei tule lähettämään myöhäissadetta ennen kuin hänen kansansa oppii vaihtamaan itsekkään oman edun ja oman perheen edun tavoittelun rakastavaan huolenpitoon toisista. Ilman Kristuksen kaltaista luonnetta on mahdotonta saada Jumalan Hengen viimeistä vuodatusta.

”Jumala ei voi vuodattaa Henkeään, kun meissä ilmenee niin paljon itsekkyyttä ja omahyväisyyttä; kun meissä vallitsee henki, joka sanoiksi puettuna olisi kuin Kainin vastaus: ’Olenko minä veljeni vartija?’”(14)

”Sieluja ympäröivä itsekkyyden jää täytyy sulattaa pois niin, että jokainen veli ymmärtää, että hän on veljensä vartija. — — Sitten ne, jotka tunnustavat Kristuksen nimeä, auttavat toisia muodostamaan Kristuksen kaltaisen luonteen. — — Sydämessä vallitseva Jumalan rakkaus sulattaa pois kaikki rotuun tai sosiaaliluokkaan liittyvät raja-aidat ja poistaa kaikki ne esteet, joilla ihmiset ovat estäneet toisilta pääsyn totuuden luo sellaisena kuin se on Jeesuksessa. — — Se ohjaa heidät auttamaan kärsiviä ja antaa heille kyvyn olla uskollisia paimenia, jotka lähtevät erämaahan etsimään ja pelastamaan kadonneita, johtamaan takaisin menehtymäisillään olevat lampaat ja karitsat.”(15)

Epäitsekäs elämä

”Todellinen rakkaus on aina epäitsekästä. Miten helppoa sanoa ja kuinka vaikeaa toteuttaa.”(16) Ja kuitenkin jopa Platon, tuo antiikin kreikkalainen

kasvissyöjä filosofi, ajatteli, että Jumalassa meillä on esimerkki kaikista hyveistä ja että hänen seuraajansa voivat jäljitellä niitä.

”Ajattele ensin, että Jumala — — tarjoaa itsensä kaikille malliksi kaikesta erinomaisuudesta, tehden näin ihmisten hyveistä — — saavutettavia kaikille, jotka voivat seurata Jumalaa.”(17)

Platon puhui ihmisten hyveistä, mutta Paavali korosti jumalallisia hyveitä. Rakkaus on kaikista jumalallisista hyveistä suurin (1. Kor. 13:13). Se ei ole luonnollinen osa ihmisen sielua, mutta Jumalan armon ja hänen Henkensä työn kautta se on istutettava sinne.

Rakkauden siemenet löytyvät Jeesuksesta kertovasta evankeliumista, jota Paavali kertasi. Nuo siemenet on istutettava ihmisten sydämeen ja sitten on luotettava ylhäältä annettuun auringonpaisteeseen ja sateeseen.(18) Ilman jumalallista puuttumista todellinen, epätsekäs rakkaus ei voi puhjeta kukkaan eikä välttyä kuihtumiselta. Puutarhan aidaksi on pystytettävä Jumalan laki ja lihan rikkaruohot on kitkettävä. Puutarha tarvitsee jatkuvaa huolenpitoa niin alhaalta (meiltä) kuin ylhäältäkin (Jumalalta). Rakkaus ei ole siemen, joka puhkeaa kukkaan luonnostaan ja kehittyy ja huolehtii itse itsestään. Ei. Kuten alussa Aadam (1. Moos. 2:15), meidänkin tulee olla sydämemme hengellisiä puutarhureita. Jeesus, tuo toinen Aadam, nousi ei ainoastaan Joosefin haudan puutarhurina (Joh. 20:15), vaan jokaisen rakkauden siemeniä anovan sydämen puutarhurina. Vain silloin, kun Kristus saa syntyä meissä, aito rakkauden taimi voi nousta esiin. Se vaatii suurta huolenpitoa niin Jumalalta kuin meiltäkin hänen armossaan.

Jos uskomme, että Jeesus on meidän Herramme ja Jumalamme, me jäljittelemme hänen esimerkkiään ja annamme rakkauden siemenen kehittyä meissä samalla kun muutamme veljemme vartijoiksi. Me elämme elämää, jossa näkyy epätsekkyys, itsemme kieltäminen, itsemme uhraaminen ja itsehillintä. Emme kaihda sitä epämukavuutta ja vaivaa, joka seuraa siitä, että jaamme Jumalan rakkauden toisten kanssa. ”Rakastaminen ylipäänsä on sitä, että antaudumme haavoittuvaan asemaan. Rakastat mitä tahansa, niin altistat sydämesi jonkinlaiselle väännölle ja mahdollisesti sille, että se särkyy.”(19) Ja kuitenkin on parempi, että on rakastanut, kuin ettei koskaan olisi rakastanut. On hyvä rakkauden tähden asettua haavoittuvaan asemaan tietäen, että näin voidaan koskettaa sieluja ja että Jeesus saa kunnian ja me pääsemme lähemmäksi ikuisuutta.

”Seurakunnistamme surullista kyllä puuttuu hengellisyys. Ihmisillä on oikea totuuden teoria ja tähän tyytyen he ovat antautuneet ylpeyden ja

kerskailun hengen valtaan, vaikka heiltä selvästikin puuttuu jumalisuuden voima. Seurakuntia on heräteltävä. — — Uskontomme vaatii itsensä kieltämistä ja itsensä uhraamista joka askeleella. Jeesus tuli alas taivaasta opettaakseen meille, kuinka elää; ja maan päällä ollessaan hän kulki ympäriinsä tehden hyvää. Ne, jotka ovat todellisia Kristuksen edustajia, toimivat toisten hyväksi. He iloitsevat siitä, että saavat edistää Jumalan asiaa sekä kotimaassa että ulkomailla. Rukouskokouksessa he näkyvät ja kuuluvat ja heidän vaikutuksensa voi tuntea siellä. He yrittävät varustaa pastorin, jonka työtä he eivät voi tehdä. He eivät pyri korottamaan itseään tai saamaan kunniaa siitä, miten hienoa työtä he tekevät, vaan he työskentelevät nöyrästi, hiljaa ja uskollisesti tarvittaessa niin pienissä kuin suurissakin asioissa, koska Kristus on tehnyt niin paljon heidän hyväkseen.”(20)

”Meidän on suojeltava itseämme itserakkaudelta, joka saa meidät unohtamaan olla kuuliaisia Kristukselta saamillemme tärkeille ohjeille. Näiden opetusten tulisi olla tallennettuina niin syväälle sydämeemme, että aina ajattelisimme, miltä sanamme ja tekemme näyttävät sivustaseuraajien mielestä. Meidän tulisi ahkerasti viljellä kristillistä kohteliaisuutta kaikissa tilanteissa, sillä tämä estää meitä laiminlyömästä sitä, mikä toisille kuuluu. — — Jos kaikki, jotka väittävät uskovansa totuuteen, harjoittaisivat Jeesuksen opetusta rakastaa lähimmäistä niin kuin itseään, joukkomme kulkisi selvästi eteenpäin ja ylöspäin. Meidän tulee rakastaa sieluja, joiden puolesta Kristus kuoli, samalla epäitsekäällä rakkaudella, jota Kristus osoitti antautuessaan meidän uhriksemme.”(21)

”Tutkikoon perheen pää perheensä elämää. Toteutuuko tällainen rakkaus perhepiirissä? Mene itsetutkistelussasi vielä pidemmälle: löytyykö tavassasi olla yhteydessä seurakuntasi jäseniin epäystävällisyyttä, itsekkyyttä tai jopa epärehellisyyttä? Varmistu siitä, että tutkit ja koettelet itseäsi niin kuin Paavali kehottaa: ’Tutkikaa itseänne, oletteko uskossa. Pankaa itsenne koetteelle.’ Jumalan sanan valossa tutki huolellisesti, onko sinulla todellakin Jumalan rakkaus sydämessäsi.”(22)

Sundar Singh ei etsinyt omaa etuaan

Tarina kertoo intialaisesta kristinuskoon kääntyneestä miehestä nimeltä Sundar Singh. Eräänä jäätävän kylmänä päivänä Sundar teki matkaa tiibetiläisen seuralaisen kanssa. Satoi lunta ja molemmat matkalaiset olivat aivan jäässä ja heitä alkoi jo väsyttää. Yhtäkkiä heidän lähestyessään jyrkännettä, he näkivät etäällä miehen, joka oli liukastunut jyrkänteen reunalta

ja pudonnut. Hän makasi maassa puolikuolleen. Sundar ehdotti matkakumppanilleen, että he yhdessä kantaisivat loukkaantuneen miehen turvaan, mutta tiibetiläinen kieltäytyi sanoen, että heidän pitäisi nyt keskittyä vain itsensä pelastamiseen. Niin tiibetiläinen jatkoi matkaansa yksin. Sundar ei tiibetiläisen tavoin etsinyt omaa mukavuuttaan tai etuaan.

Suurella vaivalla Sundar onnistui nostamaan kuolevan miehen selkäänsä ja kantamaan tämän ylös jyrkännettä. Tunti toisensa perään hän ponnisteli eteenpäin. Yllättäen hän törmäsi matkalla toiseen mieheen, joka oli tuupertunut lumeen ja jäänyt kuoliaaksi. Se oli hänen tiibetiläisen matkakumppaninsa ruumis. Sundar jatkoi matkaa ja tarpoessaan lumen läpi hänen kantamansa miehen ruumis muuttui lämpimämmäksi ja hänen oma ruumiinsakin tuli lämpimäksi kaikesta ponnistelusta. Lopulta he saavuttivat kylän, jossa pääsivät sisätiloihin. He olivat selvinneet. Tuossa tilanteessa Sundar ymmärsi Jeesuksen sanat.(23) ”Sillä se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka elämänsä minun tähteni ja evankeliumin tähden kadottaa, on sen pelastava.” (Mark. 8:35.) Sundar ei etsinyt omaa etuaan, vaan loukkaantuneen miehen etua. Eikö Jeesuskin tehnyt samoin. Haluatko sinäkin olla etsimättä omaa etuasi tulevana uutena vuonna 2020?

Yhdysvalloissa lukua 20/20 pidetään optometriassa eli näönhuollossa hyvänä näöntarkkuutena (Suomessa vastaava luku on v 1.0.) Avautukoot silmäsi näkemään sen rakkauden tehtävän, jonka Herra haluaa sinun täyttävän tulevana vuonna 2020. Rukoilen, että saisit erityistä taivaallista, epäitsekästä rakkautta, joka näkee uskossa eikä etsi omaa etuaan. Aamen.

-
1. Charles L. Wallis, toim. ”Selfishness”, *A Treasury of Sermon Illustrations* (New York: Abingdon-Cokesbury Press, 1950), s. 255.
 2. Walter Baxendale, ”Fear of Self”, *Dictionary of Anecdote, Incident, Illustrative Fact, Selected and Arranged for the Pulpit and the Platform* (New York: Thomas Whittaker, Bible House, 1892), s. 525.
 3. Walter B. Knight, toim. *Knight’s Master Book of New Illustrations* (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1982), s. 615.
 4. Oxford Dictionary, 1995, s. v. ”selfish”.
 5. Ellen G. White, ”Christians to Represent God”, *Counsels to the Church* (Nampa, ID: Pacific Press Publishing Association, 2004), s. 80.

6. Ellen G. White, "Promises to God Binding", *Counsels on Stewardship* (Washington, D. C.: Review and Herald Publishing Association, 1940), s. 310.
7. Michael B. First, Ed. "Narcissistic Personality Disorder", *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders*, 4. painos (Washington DC: American Psychiatric Association, 1994), s. 661.
8. William Barclay, *The Letters to the Corinthians* (Philadelphia: The Westminster Press, 1956), s. 135.
9. *New International Version* [1960]. Teoksessa: *The New Layman's Parallel Bible* (Grand Rapids, MI: Zondervan Bible Publishers, 1981).
10. *Revised Standard Version* [1960]. Teoksessa: Luther A. Weigle, toim. *The New Testament Octapla* (New York: Thomas Nelson and Sons, n. d.), s. 977.
11. John Calvin, Commentary on the Epistles of Paul the Apostle to the Corinthians, *Calvin's Commentary*, osa XX (Grand Rapids, MI: Baker Books, 2003), s. 424.
12. *Mt.*, s. 423.
13. *Mt.*
14. Ellen G. White, *Counsels on Stewardship*, s. 52: Ellen G. White *Review and Herald*, 21.7.1896.
15. Ellen G. White, *The Southern Work [1891–1899]* (Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 1966), s. 39.
16. R.C.H. Lenski, *The Interpretation of 1 Corinthians* (Minneapolis: Augsburg Publishing House, 1961), s. 557.
17. Plutarch, *Moralia*, käänt. engl. Phillip H De Lacy ja Benedict Einarson, *Plutarch's Moralia*, osa VII (Cambridge, MA: Harvard University Press, 1959), s. 195.
18. C. S. Lewis, "Charity", *The Four Loves* (New York: Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1960), s. 164.
19. *Mt.*, s. 169.
20. Ellen G. White, "Scattered Churches", *Review and Herald*, 6.9.1881, kappale 12.
21. Ellen G. White, "The Duty of Forgiveness", *Review and Herald*, 16.11.1886, kappale 8.
22. *Mt.*

23. Walter B. Knight, toim. Knight's Master Book of New Illustrations (Grand Rapids, MI: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1982), s. 617.

6. Lukeminen – Perjantaina, 13. joulukuuta 2019.

”Iloitsee totuuden voittaessa”

Francesco D. Caputo, Italia

”ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa;” (1. Kor. 13:6.)

Rakkaat veljet, sisaret ja ystävät, olen iloinen saadessani tässä lukemisessa jakaa analyysini siitä, mitä Paavali kirjoitti 1. Korinttilaiskirjeen 13. luvun 6. jakeessa. Luku 13 korostaa rakkauden tärkeyttä uskovan elämässä. Kyse ei ole rakkaudesta, jonka maailma yleisesti tuntee ja jota maailmasta löytyy, vaan kyse on ylevästä, taivaallisesta rakkaudesta, joka tulee Jumalalta. Inhimillinen rakkaus on petollista ja itsekästä, siinä tunteet heräävät ja saavat aikaan tietynlaista onnellisuutta jokaisen teon seurauksena. Tai siis ihmiset yleisesti ottaen ajattelevat, että kaiken, mitä he tekevät, pitäisi tuoda heille onnea, vaurautta ja tyydytystä toisten kustannuksella. Jeesuksen profeetallinen sana kuuluu: ”Ja sen tähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus.” (Matt. 24:12.) Kaikkialla maailmassa voi nähdä rakkauden puutteen, joka on seurausta siitä, että laittomuus on lisääntynyt ja on valloillaan. Tämä ilmiö on havaittavissa jopa niin kutsutuissa kristillisissä seurakunnissa; eikä oma yhteisömmekään ole vapaa niistä ongelmista ja vaikeuksista, jotka johtuvat siitä, että meiltä puuttuu todellista ja aitoa Jeesuksessa löytyvää rakkautta.

Pohtikaamme nyt jaetta: ”ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa;” (1. Kor. 13:6.) Vääryys on sitä, että vastustamme Jumalaa ja hänen pyhää lakiaan. Mutta ”Jumala on totuudellinen” ja hänen lakinsa on ”pyhä, oikea ja hyvä” (Joh. 3:33, RK 2012; Room. 7:12.) Jos ihminen saa mielihyvää vääryydestä, se tarkoittaa, että hän rakastaa syntiä ja nauttii siitä ja pyrkii tekemään epäoikeudenmukaisia suunnitelmia, jotka vahingoittavat toisia. Näin tekee kääntymätön ihminen, koska se on osa hänen DNA:taan, sillä ”Ei ole ikiajoista kuultu, ei ole korviin tullut, ei ole silmä nähnyt muuta Jumalaa, paitsi sinut, joka senkaltaisia tekisi häntä odottavalle. Sinä käyt niitä kohden, jotka ilolla vanhurskautta tekevät ja jotka sinun teilläsi sinua

muistavat. Katso, sinä vihastuit, ja me jouduimme synnin alaisiksi; niin on ollut ikiajoista asti - saammeko avun? Kaikki me olimme kuin saastaiset, ja niin kuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskaudemme. Ja kaikki me olemme lakastuneet kuin lehdet, ja pahat tekemme heittelevät meitä niin kuin tuuli.” (Jes. 64:4–6).

Saatamme sanoa, kuten jotkut: ”En ole epäoikeudenmukainen, enkä pidä, enkä nauti vääryydestä.” Mutta onko tämä totta? Onko asia todella näin?

Voimme verrata elämäämme Jumalan sanaan, erityisesti kohtaan 1. Joh. 1:5–10: ”Ja tämä on se sanoma, jonka olemme häneltä kuulleet ja jonka me teille julistamme: että Jumala on valkeus ja ettei hänessä ole mitään pimeyttä. Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, niin me valhettelemme emmekä tee totuutta. Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Jos sanomme, ettei meillä ole syntiä, niin me eksytämme itsemme, ja totuus ei ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. Jos sanomme, ettemme ole syntiä tehneet, niin me teemme hänet valhettelijaksi, ja hänen sanansa ei ole meissä.”

Näiden jakeiden mukaisesti uskon, että jokaisen meistä on lähdeävä hengelliselle matkalle pyhityksen tiellä, jotta voimme voittaa heikkoutemme, syntisyytemme ja vääryytemme ”Karitsan veren — — kautta” (Ilm. 12:11, RK 2012).

Haam ja Nooa

Jumalan sanassa on esimerkkejä ihmisistä, jotka nauttivat vääryydestä tai toisten synnistä. Eräs nauroi jopa isänsä synnille, ja näin hän julisti oman vanhempansa rikkomusta. Puhun nyt Haamista, Nooan kolmannesta pojasta.

Mooses kertoo tapauksen patriarkka Nooan elämästä: ”Ja Nooa oli peltomies ja ensimmäinen, joka istutti viinitarhan. Mutta kun hän joi viiniä, niin hän juopui ja makasi alasti majassansa. Ja Haam, Kanaanin isä, näki isänsä hävyn ja kertoi siitä molemmille veljillensä ulkona. Niin Seem ja Jaafet ottivat vaipan ja panivat molemmat sen hartioilleen ja menivät selin sisään ja peittivät isänsä hävyn; ja heidän kasvonsa olivat käännetty toisaalle, niin etteivät he nähneet isänsä häpyä. Kun Nooa heräsi päihtymyksestensä ja sai tietää, mitä hänen nuorin poikansa oli hänelle tehnyt, niin hän sanoi: ”Kirottu olkoon Kanaan, olkoon hän veljiensä orjain orja.” Vielä hän sanoi: ”Kiitetty

olkoon Herra, Seemin Jumala, ja olkoon Kanaan heidän orjansa.” (1. Moos. 9:20–26.)

Tämä on hyvin surullinen tapaus Haamin elämässä, koska hän ei peittänyt isänsä alastomuutta! Hän myös meni veljiensä luo ja ilmoitti heille, mitä oli tapahtunut. Tämä sai Jumalan langettamaan Haamin pojan ja kaikkien tämän jälkeläisten ylle kirouksen. Haam olisi voinut toimia toisin; hän ei olisi saanut katsoa isänsä alastomuutta. Hän olisi voinut peittää hänet viitalla, kuten hänen veljensä myöhemmin tekivät, eikä hän olisi saanut kertoa asiasta toisille. Nooa synti oli vakava, mutta Haamin oli vielä vakavampi, sillä hänen isänsä ollessa juovuksissa ja alkoholin vaikutuksen alaisena, Haam käyttäytyi niin kuin nauttisi vääryydestä. Viides käsky selkeästi osoittaa, että meidän tulee kunnioittaa ja rakastaa vanhempiamme, mutta valitettavasti Haam ei noudattanut tätä periaatetta eikä muistanut siihen liittyvää lupaus, vaan syyllistyi itse vääryyteen.

Profetian henki selittää tätä jumalallista periaatetta: »Tämä», sanoo apostoli »on ensimmäinen käsky, jota seuraa lupaus» (Ef. 6:2). Lausuttuna israelilaisille, jotka odottivat pian pääsevänsä Kanaaniin, se lupasi kuuliaisille pitkää ikää tuossa hyvässä maassa; mutta sillä on myös laajempi merkityksensä. Sulkien piiriinsä Jumalan kaiken Israelin se lupaa iankaikkisen elämän tämän maan päällä sen päästyä kerran vapaaksi synnin kirouksesta.” (Patriarkat ja profeetat.) 286.

Nooa sortui tähän jumalattomaan tekoon heikkona hetkenään, ja Haamin olisi pitänyt peittää asia, mutta hän ei tehnyt niin. Kuinka usein me rakkaat veljeni ja ystäväni syyllistymme samanlaisiin vääryyden tekoihin? Kuinka usein halveksimme ja korostamme vanhempiemme virheitä ja heikkouksia? Kuinka usein kerromme ja levitämme juoruja pastorien tai seurakunnan jäsenten synneistä? Kuinka usein pastoreiden työtä arvostellaan? Jos meissä ei tapahdu syvää muutosta ja hengellistä elpymistä, millaisen kirouksen lapsemme saavatkaan? Haam sai Jumalan langettamaan kauhean kirouksen jälkeläistensä ylle niin, että heistä tulisi Seemin palvelijoita. 1. Moos. 9:26.

Eelin lapset

Haluaisin kiinnittää huomionne vielä kahteen muuhun Raamatussa mainittuun henkilöön, jotka iloitsivat vääryydestä ja synnistä: ylipappi Eelin pojat. Näillä nuorilla miehillä oli ollut etuoikeus syntyä leeviläisten sukukuntaan, joka oli Jumalan erityisesti valitsema ja siunaama suku. Heidän isänsä oli ylipappi, joka toimi esirukoilijana Jumalan ja tämän kansan välissä.

Näillä valituilla miehillä olisi voinut olla hieno tulevaisuus, jos he olisivat huolellisesti noudattaneet Jumalan papeille antamia säädöksiä ja määräyksiä.

Isänsä kuoleman jälkeen toisesta heistä olisi voinut tulla ylipappi — rehellinen ja kunnioitettu mies. Ennen isänsä kuolemaa he olisivat voineet molemmat toimia pappeina pyhäkössä ja olla sekä Jumalan että ihmisten kunnioittamia. Sen sijaan Pyhä Raamattu kertoo meille hyvin surullisen ja kauhistuttavan kertomuksen, sillä Eelin pojat olivat mitä suurimmassa määrin pahoja, ylpeitä ja rienaavia. ”Mutta Eelin pojat olivat kelvottomia miehiä; he eivät välittäneet Herrasta eivätkä siitä, mitä papeilla oli oikeus kansalta saada. Niin usein kuin joku uhrasi teurasuhria, tuli papin palvelija lihan kiehuessa, kolmihaarainen haarukka kädesssä, ja pisti sen kattilaan tai ruokkuun tai pannuun tai pataan, ja kaikki, minkä haarukka toi mukanaan, sen pappi otti itselleen. Niin he tekivät kaikille israelilaisille, jotka tulivat sinne Siiloon. Jo ennen kuin rasva oli poltettu, tuli papin palvelija ja sanoi miehelle, joka uhrasi: ”Anna liha paistettavaksi papille, sillä hän ei ota sinulta keitettyä lihaa, vaan raakaa.” Kun mies sanoi hänelle: ”Ensin poltettakoon rasva; ota sitten itsellesi, mitä haluat”, niin hän sanoi: ”Ei niin, vaan anna se nyt heti, muutoin minä otan väkisin.” Ja nuorten miesten synty oli kovin suuri Herran edessä, koska he pitivät Herran uhrilahjan halpana.” (1 Sam. 2:12–17.)

”Eelin pojat eivät tajunneet tämän esikuvallisen toimituksen juhlovaa arvokkuutta, vaan miettivät vain, miten pääsisivät parhaiten nauttimaan siitä. He eivät tyytyneet omaan osaansa yhteysuhreista, vaan vaativat vielä enemmän, ja kun vuotuisissa juhlissa näitä uhreja suoritettiin suuret määrät, saattoivat papit näin rikastua kansan kustannuksella. He eivät ainoastaan vaatineet itselleen suurempia osuuksia, vaan eivät malttaneet odottaa sitäkään, että rasva olisi ensin poltettu uhriksi Jumalalle. Mikä pala heitä miellytti, sen he itsepintaisesti vaativat itselleen vaikka väkikapolla.

Koska papit tällä tavoin »pitivät Herran uhrilahjan halpana», häipyi uhripalveluksen pyhä ja vakava merkitys pian kansankin mielestä. Ei tajuttu enää sitä suurta uhria, johon heidän näiden esikuvallisten toimitusten yhteydessä oli odottaen suunnattava mielensä. Siksi näiden »nuorten miesten synty oli kovin suuri Herran edessä».

Nämä kelvottomat papit rikkoivat Jumalan lakia ja häpäisivät pyhän virkansa inhottavilla ja turmelevilla tavoillaan, mutta silti he läsnäolollaan jatkuvasti saastuttivat Jumalan pyhäkköä. Monet kansasta lakkasivat käymästä uhrijuhlilla, koska Hofnin ja Piinehaan häpeälliset teot inhottivat heitä. Näiden jumalattomien miesten vaikutuksesta väheksyttiin ja laiminlyötiin Jumalan

säättämiä uhritoimituksia, ja pahuuteen taipuvaiset vain rohkaistuivat tekemään syntiä. Jumalattomuus, irstailu ja epäjumalanpalvonta lisääntyivät pelottavasti.

Eeli oli pahoin erehtynyt sallimalla poikiensa päästä pyhään virkaan. Antamalla heille periksi ensin yhdessä ja sitten muissakin sääntöjen kohdassa hän vähitellen sokaistui, niin ettei huomannut heidän syntejään. Mutta lopulta he menivät pahuudessaan niin pitkälle, ettei hän voinut enää olla näkemättä poikainsa rikoksia. Kansa moitti heidän väkivaltaisuuttaan, ja se suretti ja huoletti ylipappia. Hän ei enää uskaltanut vaieta. Mutta hänen poikansa olivat oppineet ajattelemaan vain itseään eivätkä nytkään välittäneet kenestäkään muusta. He kyllä näkivät isänsä murheen, mutta se ei liikuttanut heitä. He kuuluivat kyllä isänsä lempeät kehotukset, mutta ne eivät vaikuttaneet heihin, eivätkä he muuttaneet huonoja tapojaan, vaikka heitä varoitettiin syntiensä seurauksista. Jos Eeli olisi käsitellyt kurittomia poikiaan oikeudenmukaisesti, heidät olisi erotettu pappisvirastaan ja tuomittu kuolemaan. Jotteivät he näin tulisi julkisesti häväistyiksi ja tuomituiksi, hän salli heidän pysyä tuossa korkeasti pyhässä luottamustoimessaan. Hän salli heidän yhä turmella Jumalan pyhää palvontaa ja vahingoittaa totuuden asiaa niin, että seuraukset ulottuivat vuosikausiksi eteenpäin. Mutta Jumala puuttui asiaan, kun Israelin tuomari laiminloi tehtävänsä...

”Koska Eeli oli Israelin pappi ja tuomari, piti Jumala häntä vastuussa kansansa siveellisestä ja uskonnollisesta tilasta ja varsinkin poikiensa luonteesta. Hänen olisi ensin pitänyt lempeästi koettaa hillitä pahuutta, mutta ellei tästä olisi ollut apua, hänen olisi pitänyt lopettaa vääryys miten ankarilla keinoilla tahansa. Hän pahoitti Herran mielen, kun ei nuhdellut synnistä eikä rangaissut syntistä oikeudenmukaisesti. Jumala ei enää voinut luottaa siihen, että Eeli saattoi pitää Israelin puhtaana. Ne jotka eivät uskalla nuhdella vääryydestä tai jotka velttoudesta tai välinpitämättömyydestä eivät edes vakavasti yritä puhdistaa perhettään tai Jumalan seurakuntaa, vedetään vastuuseen siitä pahasta, jota heidän velvollisuutensa laiminlyöminen saattaa aiheuttaa. Olemme aivan yhtä vastuulliset niistä väärinkäytöksistä, joista olisimme voineet ehkäistä toisia vanhempien tai seurakunnallisella arvovallallamme, kuin jos olisimme itse tehneet ne....

Nuhdellessaan poikiaan Eeli lausui jotakin niin vakavaa ja pelottavan painavaa, että kaikkien pyhissä tehtävissä palvelevien on syytä pysähtyä miettimään sitä: »Jos ihminen rikkoo ihmistä vastaan, niin Jumala voi olla hänellä välittäjänä; mutta jos ihminen rikkoo Herraa vastaan, niin kuka voi

ruveta hänelle välittäjäksi?» Jos heidän rikoksensa koskisivat vain toisia ihmisiä, voisi tuomari aikaansaada sovituksen määrämällä rangaistuksen ja vaatimalla hyvitystä, ja näin rikkojat saisivat anteeksi. Tai elleivät he olleet syyllistyneet johonkin liian ummahenkiseen syntiin, olisi syntiuhri voitu suorittaa heidän hyväkseen. Mutta heidän syntinsä liittyivät niin kiinteästi siihen virkaan, jota he hoitivat Korkeimman Jumalan pappeina ja syntiuhrien suorittajina, ja he olisivat siinä määrin häväisseet ja rienanneet Jumalan työtä kansan nähden, ettei heitä voinut enää mikään sovittaa. Ei heidän oma isänsäkään, niin ylimmäinen pappi kuin olikin, uskaltanut ryhtyä heidän välimiehekseen; hänkään ei kyennyt suojaamaan heitä pyhän Jumalan vihalta. Kaikista syntisistä syyllisimpiä ovat ne, jotka saattavat halveksittavaksi juuri ne keinot, joilla Jumala tahtoo pelastaa ihmisen — jotka »jälleen itsellensä ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häntä julki häpäisevät» (Hebr. 6:6)." (*Patriarkat ja profeetat.*) 562, 564, 565, 567.

Koska nämä nuoret iloitsivat vääryydestä, heidän loppunsa oli hirvittävä ja hyvin surullinen.

Joosef iloitsee totuuden voittaessa

Pyhä Raamattu sisältää myös kauniita esimerkkejä ihmisistä, jotka kammosivat vääryyttä ja iloitsivat vanhurskaudesta. Tutkikaamme lyhyesti Joosefin elämää — tuon hurskaan ja tottelevaisen Jaakobin pojan. Joosefin suurin ilo oli elää oikeudenmukaista, jumalallista elämää, joka toi kunniaa Jumalalle. Yksi hänen suurimmista tavoitteistaan oli nähdä isänsä onnellisena ja koko perhe yhdessä, täynnä rakkautta toisiaan kohtaan.

Joosef oli rakkauden poika. Hän syntyi Jaakobille ja Raakelille, Labanin toiselle tyttärelle, jota Jaakob rakasti yli kaiken muun. Raakel oli hedelmätön ja kärsi joka päivä tilanteesta. Hän itki, rukoili ja anoi mieheltään, että tämä rukoilisi hänen puolestaan, jotta Herra voisi antaa hänelle armon saada lapsen. Usean vuoden jälkeen Herra vastasi heidän rukouksiinsa ja Joosef syntyi. Kasvaessaan Joosef oli huomiota herättävän herkkä, tottelevainen ja täynnä rakkautta kaikkea hyvyyttä ja totuutta kohtaan. Nuorella miehellä oli synnynnäisiä hallinnollisia kykyjä sekä kaukokatseisuutta tunnistaa syitä ja seurauksia. Jaakobin nähdessä nämä suurenmoiset lahjat, hän luotti Joosefin kykyyn hallita ja huolehtia hänen karjalaumoistaan ja pitää ne turvassa. Hän antoi Joosefille erityisen takin ja näin antoi hänelle kunnioitettavan etusijan muiden poikiensa joukossa. Tämä sai Joosefin veljet kadehtimaan ja vihaamaan Joosefia.

Jumala antoi tälle nuorukaiselle erityisiä unia. Kun Joosef kertoi unistaan isälleen ja veljilleen, nämä tulkitsivat unia niin, että heidän pitäisi kumartua Joosefin edessä. Niin veljien viha nousi huippuunsa ja he odottivat vain hetkeä, jolloin voisivat kostaa ja hankkiutua eroon veljestään.

Vaikka veljet vihasivatkin Joosefia, tämä edelleen etsi heitä ja pyrki auttamaan heitä. Hän ei iloinnut vääryydestä vaan ainoastaan totuudesta.

”Iloisin mielin Joosef lähti isänsä kotoa kummankaan heistä osaamatta aavistaa, mitä tulisi tapahtumaan ennen kuin he jälleen tapaisivat toisensa. Kun hän pitkän ja yksinäisen matkansa jälkeen saapui Sikemiin, olivat veljet laumoineen jo poistuneet sieltä. Hän kyseli heitä, ja häntä neuvottiin menemään Dootaniin. Hän oli matkannut jo enemmän kuin 80 kilometriä, ja nyt olisi kuljettava vielä kaksikymmentäviisi, mutta hän kiiruhti eteenpäin unohtaen väsymyksensä ajatellessaan voivansa hälventää isän huolia ja pääsevänsä tapaamaan veljiään, joita hän yhä piti rakkaina, vaikka he olivatkin epäystävällisiä.

Veljet näkivät kaukaa hänen lähestyvän. Heidät valtasi katkera viha, eikä sitä lievittänyt vähääkään ajatus siitä, että hän oli tullut niin kaukaa tapaamaan heitä ja tarvitsi väsyneenä ja nälkäisenä heidän vieraanvaraisuuttaan ja veljellistä rakkauttaan. Isän suosion merkin, ihokkaan näkeminen sai heidät raivoihinsa. »Katso, tuolla tulee se unennäkijä!» he huusivat pilkallisesti. Kateus ja kostonhimo, joita he olivat niin kauan hautoneet mielessään, saivat nyt heissä vallan. »Tappakaamme nyt hänet», he sanoivat, »ja heittäkäämme hänet johonkin kaivoon ja sanokaamme: villipeto on hänet syönyt. Saammepa sitten nähdä, mitä hänen unistaan tulee.»

He olisivat toteuttaneet aikeensa, ellei Ruuben olisi kavahtanut osallistumista veljensä murhaan ja ehdottanut, että Joosef heitettäisiin tyhjään erämaakaivoon, jossa hän saisi nääntyä. Ruuben aikoi näet salaa pelastaa hänet ja palauttaa hänet isän luo. Saatuaan kaikki suostumaan tähän tuumaan Ruuben poistui paikalta peläten ettei jaksaisi hillitä tunteitaan ja siten paljastaisi todelliset aikeensa.

Joosef saapui paikalle aavistamatta vaaraa ja iloisena siitä, että hänen pitkäaikainen etsiskelynsä oli lopultakin johtanut tulokseen. Mutta veljet eivät tervehtineetkään häntä niin kuin hän oli odottanut, vaan kauhistuttivat häntä vihaisilla ja kostonhimoisilla katseillaan. He kävivät häneen käsiksi ja riisuiivat ihokkaan hänen yltään. Solvaukset ja uhkaukset ilmaisivat heidän tappoaikeensa. Hänen pyytelynsä kaikuivat kuuroille korville. Hän oli täysin noiden hurjistuneiden miesten vallassa. He raastoivat hänet syvän

kaivonkuopan reunalle ja tyrkkäsivät hänet sinne. Varmistuttuaan siitä, ettei hänellä ollut mitään pakomahdollisuutta he jättivät hänet sinne kuolemaan nälkään ja itse »he istuivat aterioimaan».

Mutta asia vaivasi muutamia heistä. He eivät saaneetkaan kostosta sitä tyydytystä, mitä olivat odottaneet. Pian ilmaantui näkyviin matkamiesten saatto. Ismaelilaisten karavaani siinä matkasi Jordanin toiselta puolen vieden Egyptiin mausteita ja muuta kauppatavaraa. Juuda ehdotti nyt, että Joosef myytäisiin näille pakanakauppiaille sen sijaan että hänet jätettäisiin kaivon kuolemaan. Näin he saisivat hänet pois tieltään tahraamatta käsiään hänen vereensä, »sillä», hän tähdensi, »hän on meidän veljemme, meidän omaa lihaamme». Kaikki myöntivät tähän ehdotukseen, ja Joosef vedettiin nopeasti ylös kaivosta.

Pelottava totuus selvisi Joosefille heti kun hän näki kauppiaat. Orjaksi joutumista pelättiin enemmän kuin kuolemaa. Kahuissaan hän vetosi yhteen jos toiseenkin veljeensä, mutta turhaan. Eräät heistä tunsivat sääliä mutta vaikenivat siitä pelosta, että heitä pilkattaisiin. Kaikista tuntui, että he olivat menneet liian pitkälle voidakseen enää kääntyä takaisin. Elleivät he luovuttaisi Joosefia, tämä epäilemättä kertoisi asian isälle, joka taas ei jättäisi rankaisematta suosikkipoikansa julmaa kohtelua. Niinpä he karaisivat sydämensä kestävänsä säälimättä hänen avunpyyntöjään ja luovuttivat hänet pakanallisille kauppiaille. Karavaani lähti liikkeelle ja katosi pian näkyvistä." (Patriarkat ja profeetat.) 190, 191.

Egyptissä Joosef sai mahtavia kokemuksia Herran kanssa. Potifarin talossa Potifarin vaimo viekoitteli häntä, mutta Joosef vastasi viekoittelijalle: ”Hänellä ei ole tässä talossa enemmän valtaa kuin minulla, eikä hän ole kieltänyt minulta mitään, paitsi sinut, koska olet hänen puolionsa. Kuinka minä siis tekisin niin suuren pahanteon ja rikkoisin Jumalaa vastaan!” (1. Moos. 39:9.) Nainen keksi suunnitelman kostaa Joosefille: valheellisesti ja epäoikeudenmukaisesti hän syytti Joosefia niin, että tämä vangittiin. Elämä vankilassa oli vaikeaa, mutta ajan kanssa Joosef voitti kaikkien luottamuksen ja hänet laitettiin johtamaan vankilan hallintoa. Hän oli suurena siunauksena vangeille ja kaikille muille. Vaikka hän kohteli vankeja hyvin, nämä eivät kiittäneet häntä.

Herra piti huolta uskollisesta palvelijastaan, joka rakasti vanhurskautta ja iloitsi totuudesta. Ihmeellisten tapahtumien kautta Jumala johdatti niin, että Joosefista tuli Egyptin visiiri. Tähän vallan ja kunnian asemaan päästyään, hän ei etsinyt kostoa; päinvastoin, hänen hallintansa alla tuon ajan maailma

pelastui ja Jumalan rakkaus ja totuus saivat voiton. Nälänhädän tähden Joosefin veljet joutuivat matkustamaan Egyptiin hakemaan ruokaa, ja nyt veljien osat vaihtuivat. Oli kulunut useita vuosia siitä, kun veljet olivat myyneet Joosefin orjaksi, ja nyt Joosef oli noussut asemaan, jossa voisi kostaa heille, tappaa heidät tai tehdä heistä orjiaan ikuisiksi ajoiksi. Joosef oli kuitenkin kääntynyt, pyhittynyt mies Kristuksen palveluksessa. Hän oli poika ja veli, joka riemuitsi vanhurskaudesta ja totuudesta. Hän koetteli veljiään nähdäkseen, oliko elämä muuttanut heitä. Joosef toivoi, että hekin olisivat nyt sellaisia, jotka eivät iloitse vääryydestä, vaan totuudesta.

”Joosef oli nyt tyytyväinen. Hän oli nähnyt veljensä todella katuvaaisina. Kuultuaan Juudan jalon tarjouksen hän käski kaikkien muiden paitsi veljiensä poistua huoneesta, purskahti ääneensä itkemään ja huudahti: »Minä olen Joosef. Vieläkö minun isäni elää?»

Veljet seisoivat aivan hievahtamatta, pelon ja hämmästyksen mykistäminä. Egyptin valtiasta oli heidän veljensä Joosef, jota he olivat kadehtineet ja jonka he olisivat tappaneet, elleivät lopulta olisi myyneet häntä orjaksi! Nyt he muistivat kaiken hänelle tekemänsä pahan. He muistivat, miten he olivat pilkanneet hänen uniaan ja pyrkineet parhaansa mukaan estämään niitä toteutumasta. Ja nyt kun he olivat täysin hänen vallassaan, hän varmaan kostaisi heille kaiken kärsimänsä vääryyden.

Nähdessään heidät siinä häkellyksissään hän sanoi ystävällisesti: »Tulkaa tänne luokseni.» Ja kun he tulivat, hän lisäsi: »Minä olen Joosef, teidän veljenne, jonka myitte Egyptiin. Mutta älkää nyt olko murheissanne älkääkää pahoitelko sitä, että olette myyneet minut tänne, sillä Jumala on minut lähettänyt teidän edellänne pitääkseen teidät hengissä.» Hänestä tuntui, että he olivat jo kärsineet kylliksi siitä julmuudesta, jota olivat osoittaneet hänelle, ja hän koetti jalosti hälventää heidän pelkoaan ja vähentää heidän itsesyytöstensä katkeruutta.

»Kaksi vuotta», hän jatkoi, »on nyt nälänhätä ollut maassa, ja vielä on jäljellä viisi vuotta, joihin ei kynnetä eikä eloa korjata. Niin Jumala lähetti minut teidän edellänne säilyttääkseen teille jälkeläisiä maan päällä ja pitääkseen teidät hengissä, pelastukseksi monille. Ette siis te ole lähettäneet minua tänne, vaan Jumala; hän asetti minut faraon neuvonantajaksi ja koko hänen hovinsa herraksi ja koko Egyptin maan valtiaaksi. Menkää, rientäkää minun isäni tykö ja sanokaa hänelle: 'Näin sanoo poikasi Joosef: Jumala on asettanut minut koko Egyptin herraksi, tule luokseni, älä viivyttel! Sinä saat asettua Goosenin maakuntaan ja olla minun läheisyydessäni, sinä ja sinun

lapsesi ja lastesi lapset, pikkukarjasi ja raavaskarjasi, kaikki, mitä sinulla on. Minä elätän sinua siellä — vielä on näet viisi nälkävuotta — niin ettet sinä eikä sinun perheesi eikä kukaan omaisistasi ole sortuva puutteeseen.' Te näette omin silmin, ja myöskin veljeni Benjamin näkee, että minä itse teille puhun.»
»Ja hän lankesi veljensä Benjaminin kaulaan ja itki, ja myöskin Benjamin itki hänen kaulassaan. Ja hän suuteli kaikkia veljiään ja itki heidän rinnoillaan. Sen jälkeen hänen veljensä puhelivat hänen kanssaan.» Nöyrästi he tunnustivat syntinsä ja pyysivät häneltä anteeksi. Huoli ja katumus olivat kauan jäytäneet heidän mieltään, ja nyt he iloitsivat siitä että hän oli vielä elossa.” (Patriarkat ja profeetat.) 210, 211.

Kutsu iloita totuuden voittaessa

Pelastajamme Jeesus Kristus sanoi, että hän on tie, totuus ja elämä (Joh. 14:6). Jeesus opetti meille käytännön tasolla, mitä rakkaus on: ei sitä että iloitsisimme vääryydestä, vaan sitä että iloitsemme totuudesta (1. Kor. 13:6).

”Johannes sanoi: »Hän, joka ylhäältä tulee, on yli kaikkien. Joka on syntyisin maasta, se on maasta, ja maasta on, mitä hän puhuu; Hän, joka taivaasta tulee, on yli kaikkien... Sillä Hän, jonka Jumala on lähettänyt, puhuu Jumalan sanoja: sillä ei Jumala anna Henkeä mitalla.» Kristus saattoi sanoa: »Minä en kysy omaa tahtoani, vaan Hänen tahtoaan, joka on minut lähettänyt.» Joh. 5:30. Hänelle lausutaan: »Sinä rakastit vanhurskautta ja vihasit laittomuutta; sen tähden on Jumala, sinun Jumalasi, voidellut sinua iloöljyllä, enemmän kuin sinun osaveljiäsi.» Hepr. 1:9. Hän ei anna Hänelle »Henkeä mitalla».

Samoin on Kristuksen seuraajien laita. Voimme saada taivaan valoa vain, jos olemme halukkaat tyhjentyymään omasta itsestämme. Me emme voi tuntea Jumalan luonnetta tai vastaanottaa Kristusta uskon kautta, elleimme suostu alistamaan jokaista ajatusta Kristukselle kuuliaiseksi. Kaikille, jotka näin tekevät, annetaan Pyhää Henkeä ilman mittaa. Kristuksessa »asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti, ja te olette täytetyt Hänessä». Kol. 2: 9, 10.

Jumalan äänen kuullaan julistavan, että vaatimukset on täytetty. Saatana on voitettu. Kristuksen omat, jotka maan päällä taistelevat ja kilvoittelevat, ovat vastaanotetut »siinä rakastetussa». Ef. 1:6. Heidät on julistettu vanhurskaiksi taivaan enkelien ja lankeamattomien maailmojen edustajain edessä. Missä Hän on, siellä seurakuntakin on oleva». Armo ja totuus tapaavat toisensa täällä, vanhurskaus ja rauha antavat suuta toisillensa.» Ps. 85:10. Isän käsivarret ovat Hänen Poikansa ympärillä, ja käsky kuuluu: »Ja kumartakoot

Häntä kaikki Jumalan enkelit.» Hepr. 1:6.

Sanomattomalla ilolla hallitukset, vallat ja voimat tunnustavat Elämän Ruhtinaan ylivallan. Enkelijoukot heittäytyvät maahan Hänen eteensä, ja taivaan saleissa kaikuvat ilohuudot: »Karitsa, joka on teurastettu, on arvollinen saamaan voiman ja rikkauden ja viisauden ja väkevyyden ja kunnian ja kirkkauden ja ylistyksen!» Ilm. 5:12. Voittolaulut yhtyvät enkelien harppujen helinään, kunnes koko taivas on tulvillaan kiitosta ja ylistystä. Rakkaus on voittanut. Kadotettu on löydetty. Koko taivas kaikuu valtavista sävelistä, jotka yhtyvät ylistykseen: »Hänelle, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti!» Ilm. 5:13.

Tuosta taivaallisesta riemujuhlasta kantautuu luoksemme maan päälle kaiku Kristuksen omista ihanista sanoista: »Minä menen ylös minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö.» Joh. 20:17. Taivaallinen perhe ja maan päällä oleva perhe ovat yhtä. Meidän tähtemme Herramme astui taivasiin ja meidän tähtemme Hän elää. »Jonka tähden Hän myös voi täydellisesti pelastaa ne, jotka Hänen kauttaan Jumalan tykö tulevat, koska Hän aina elää rukoillakseen heidän puolestansa.» Hepr. 7:25.” (Aikakausien toivo.) 159, 801, 803.

Rakas veli, sisar ja ystävä, täyttäköön Herra sinut siunauksillaan. Olkoon tämä lukeminen sinulle suurena rohkaisuna kasvaessasi Hengessä. Amen!

7. Lukeminen – Sapatti, 14. joulukuuta 2019

”Kaiken se kestää, kaikessa usko, kaikessa toivoo, kaiken se kärsii”

Tzvetan Petkov, Bulgaria/Yhdysvallat

”...kaikki se peittää, kaikki se usko, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii..” (1. Kor. 13:7.)

Jumalallinen rakkaus ymmärretään usein väärin ja sekoitetaan meidän inhimillisiin tunteisiimme, mielenliikkeisiimme ja abstrakteihin (kuvitteellisiin) käsitteisiimme. Lisäksi rakkauden ymmärtäminen tai tulkinta periytyy yleensä erilaisista kulttuureista ja uskonnoista. Yksi apostoli Paavalin kirjeiden vaikuttavimmista osista on hänen kuvauksensa jumalallisesta

rakkaudesta ja sen välttämättömyydestä Kristuksen seuraajan luonteessa. 1. Korinttilaiskirjeen 13. luvussa Paavali korostaa sitä, että rakkaus on kaikkein tärkein ominaisuus ja Hengen lahja, joka uskovilta tulisi löytyä. Korkeasti koulutettuna henkilönä apostoli käytti erinomaista esittelytapaa, jossa ei jäänyt sijaa minkäänlaisille epäilyille tai väärinymmärryksille. Jakeissa 4–6 hän kuvailee sitä, millaista rakkaus ei ole. Jakeessa 7 hän kuvailee sitä, millaista rakkaus on. Näin meidät johdetaan suoraan itsensä Jumalan luo, joka on paljastettu totuudenmukaisesti ja kokonaan Herrassamme Jeesuksessa Kristuksessa.

Kaiken ja kaikessa

Jakeessa 7 toistuvat sanat ”kaiken” ja ”kaikessa”. Kreikaksi tämä ’kaikeksi’ käännetty sana on *panta*, ja se tarkoittaa kirjaimellisesti ’jokainen/joka ikinen’. Sanaa voidaan käyttää adjektiivina ja myös ilmaisemaan monikkomuotoa. Monet Raamatun selittäjät ovat joutuneet pysähtymään ilmaisun kohdalla miettimään, onko sen merkitys kirjaimellinen vai käytetäänkö sitä vain kuvainnollisesti viittaamaan useaan. Näemme kuitenkin, että Raamatussa tämä merkitys toistuu useammassa kohdassa, joissa viitataan pelastussuunnitelmaan ja Herramme Jeesuksen Kristuksen tehtävään. Esimerkiksi sanotaan, että hän kuoli kaikkien puolesta. Ja Isä Jumala rakastaa kaikkia, niin hyviä kuin pahojakin (Matt. 5:45).

Kristus haluaa, että kaikki pelastuisivat ja ettei kukaan joutuisi kadotukseen. Nämä ja useat muut jakeet tekevät selväksi, että Jumalan suurta pelastuksen lahjaa tarjotaan tasapuolisesti kaikille, koko ihmiskunnan paljoudelle, ja jokaiselle henkilölle erikseen; Jumalan armo ei tunne poikkeustapauksia (Joh. 3:16). Jos joku ei ota pelastavaa armoa vastaan, se on hänen henkilökohtainen valintansa, eikä johdu siitä, että Herran käsi olisi lyhyt auttamaan. Sama periaate pätee rakkauden lahjaan. Se, joka ottaa vastaan tämän erityisen Pyhän Hengen annin, tulee Kristuksen kaltaiseksi. Sanat ”kaiken” ja ”kaikessa” ovat vakuutena siitä, että kaikki, jotka vastaanottavat rakkauden lahjan, ovat todellakin osallisia Jeesuksen jumalallisesta luonteesta ja kuuluvat hänen taivaalliseen perheeseensä Jumalan poikina ja tyttärinä.

Kaiken se kestää

”Kestää” on käännetty kreikan kielen sanasta *stego*, joka tarkoittaa peittämistä, suojelemista ja säilyttämistä kaikessa hiljaisuudessa. Tämä

jumalallisen rakkauden ominaisuus näkyi Kristuksen elämässä hänen täydellisessä omistautumisessaan ihmiskunnan pelastamiseen. Hän peittää, suojaa ja säilyttää syntiset antamalla itsensä lunnaksi ihmissuvun puolesta ja valitsemalla kannettavakseen itselleen kuulumattoman kärsimyksen ja syyllisyyden, jotta syntiset voisivat pelastua ja saada toisen mahdollisuuden. Kristus oli ja on synnitön — pyhä. Ja kuitenkin hän vapaaehtoisesti otti päällensä langenneen ihmisen luonnon. ”Mutta Vapahtajamme omaksui ihmisyyden kaikkine taipumuksineen. Hän otti ihmisen luonnon, johon sisältyi mahdollisuus langeta kiusaukseen. Meidän ei ole kestettävä mitään, mitä Hän ei olisi kestänyt.” (Aikakausien toivo 98.) Hän oli kuuliainen kuolemaan asti ottaen maailman synnit kannettavakseen.

Ei ole ylhäisempää ilmausta tai osoitusta rakkaudesta kuin Herran Jeesuksen Kristuksen elämä ja työ. Hänen seuraajansa osoittavat tuota samaa luonteenlaatua. Mooseksen käskettiin väistyä kapinoivan Israelin kansan keskeltä, jotta Jumala voisi tuhota kansan ja kasvattaa itselleen uuden sukupolven Mooseksen lapsista. Mutta Mooses vetosi Jumalaan ja rukoili tottelemattomien veljiensä puolesta. Samalla tavoin apostoli Paavali rukoili israelilaisten veljiensä puolesta sanoen, että luopuisi vaikka omasta pelastuksestaan, jos vain hänen juutalaiset veljensä voisivat pelastua (Room. 9:3). Stefanos, tuo alkuseurakunnan valitsema jumalaapelkäävä seurakunnan avustaja, ei antanut valtaa vihalle tai kostonhalulle, kun hänen kansaansa kuuluvat veljet kivittivät hänet. Kuolinrukouksessaan hän pyysi hartaasti Jumalalta, että tämä antaisi heidän syntinsä anteeksi, sillä he eivät tienneet, mitä he tekivät (Ap. t. 7:59, 60). Rakas veli, rakas sisar, myös sinä voit saada tämän lahjan ja jumalallisen rakkauden. Rukoilkaamme, että Herra puhdistaisi sydämemme ja mielemme kaikesta vihasta, pahoista ajatuksista ja sanoista, suuttumuksesta, kateudesta ja mustasukkaisuudesta, ja että hän täyttäisi meidät jumalallisella parfyymillaan, jumalallisen rakkautensa sulotuoksulla.

Samaan aikaan jumalallisen rakkauden suojaava ominaisuus tulee ilmi siinä, miten uskovia rinnastetaan vartiomiehiin, joiden tehtävänä on antaa hälytyssoitto puhaltamalla torviin (4. Moos. 10:9, 10). Israelissa puhallettiin torviin joka päivä merkkinä jumalanpalvelushetken, kokousten, sotien tai muiden uskonnollisten tai yhteiskunnallisten tapaamisten alkamisesta. Se, joka on saanut vastaanottaa jumalallista rakkautta, ei jää passiiviseksi. Hän ei ole piittaamaton naapurinsa kärsimyksistä. Hän ei ole kuin Kain, joka sanoi: ””Missä on veljesi Aabel?” Hän vastasi: ”En tiedä; olenko minä veljeni vartija?” (1. Moos. 4:9), vaan hän huokailee ja valittaa Israelin syntien tähden.

”ja Herra sanoi hänelle: ”Kierrä kaupungin, Jerusalemin, läpi ja tee merkki niitten miesten otsiin, jotka huokaavat ja valittavat kaikkia kauhistuksia, mitä sen keskuudessa tehdään.” (Hes. 9:4.)

Kultakuumeen aikaan kaksi ystäväystä eksyi lumiseen Alaskan erämaahan. Lämpötilat olivat hyvin alhaisia ja oli vaara jäätyä kuoliaaksi, jos ei ryhtynyt tiettyihin varotoimiin. Toinen miehistä oli vahva, mutta toinen oli hyvin heikko ja hauras. Heidän kävellessään heidän piti pysähtyä, sillä heikompi mies ei pystynyt jatkamaan matkaa. Vahvempi mies auttoi heikompaa. Hän kantoi tätä, hieroi tämän kylmettyneitä jalkojaan, etsi heille ruokaa ja teki kaikkensa pelastaakseen ystävänsä. Useiden päivien kuluttua, kun miehet lopulta pääsivät turvaan, vahva mies tunnusti, että heikko mies oli syy siihen, ettei hän itse jäänyt kuoliaaksi. Auttamalla ystävänsä ja jatkuvasti ponnistellen tämän hyväksi, hän itse pysyi lämpimänä ja selvisi tuosta ankarasta kylmyydestä. Samalla tavoin, kun me työskentelemme toisten pelastamiseksi, kun saarnaamme, opetamme ja varoitamme ja suojelemme kanssauseuriamme, me itsekkin lämpenemme ja pystymme osoittamaan Kristuksen rakkautta toisille.

Kaikessa usko

Sana ”uskoa” on kreikaksi *pisteo*. Se tarkoittaa sitä, että usko jonkin asian olevan totta ja luottaa siihen. Jälleen kerran suurin esimerkki uskosta ja luottamuksesta on Herramme Jeesus Kristus. Hän uskoi alusta asti, että pelastussuunnitelma vietäisiin loppuun ja että ihmiskunta ottaisi vastaan Jumalan armon tarjouksen. Saatana ja hänen enkelinsä kyllä vastustaisivat Jeesusta ja sotisivat häntä vastaan, mutta voitto synnistä ja kuolemasta saavutettaisiin silti.

Maanpäällisen elämänsä aikana Jeesus käytti vain sitä valtaa, joka ihmisillä on. Elävän uskon kautta hän vastaanotti voiman elää pyhää elämää ja voittaa kiusaukset, jotta hän voisi olla esimerkki ihmisille ja samalla heidän sijaiskärsijänsä. Siksi hänen seuraajiensa ominaisuuksiin sanotaan kuuluvan sen, että he pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon (Ilm. 14:12, VKR). Sama usko, joka Jeesuksella oli, annetaan hänen seuraajilleen. Sama Pyhän Hengen voima, joka kannatteli Jeesusta, suodaan uskoville heidän seuratessaan uskollisesti Pyhässä Raamatussa annettuja ohjeita.

”Tämän armon rikkauden ymmärtäminen jalostaa ja kohottaa ihmissielua, joka Kristuksen yhteydessä pääsee osalliseksi jumalallisesta luonteesta ja saa voiman vastustaa Saatanan hyökkäyksiä.” (Christian Education, s. 27.)

Vertauksessaan sinapinsiemenestä Jeesus kuvasi uskon pienenä siemenenä, joka kasvaa, kantaa hedelmää ja yhdistää hänen lapsensa taivaan valtakuntaan. Apostolit saivat tämän uskon, kun he kääntyivät ja ottivat vastaan Pyhän Hengen kasteen varhaisasteessa. Lopun ajan uskoville on luvattu sekä varhais- että myöhäisasteet. Pyhän Hengen voiman kautta kaikki on mahdollista. ”Niin Jeesus katsoi heihin ja sanoi heille: ”Ihmisille se on mahdotonta, mutta Jumalalle on kaikki mahdollista.” (Matt. 19:26.) Tämä usko siirtää vuoria. Se mahdollisti sen, että apostolit julistivat evankeliumia menestyksekkäästi suorittaen samalla parantamisihteitä. Myös sinä, sisareni ja veljeni, olet etuoikeutettu saamaan saman Hengen lahjan, joka kaikessa uskoo, sillä sinulla on Jeesuksen usko, jolla voit onnistuneesti taistella pahuuden voimia vastaan. Älä epäröi pyytää, sillä ne, jotka pyytävät, saavat.

Tässä innoittava kertomus naisesta nimeltä Angela Yuan. Hänen poikansa Christopher oli hyvä koulussa ja tottelevainen poika. Teinivuosien tultua poika kuitenkin käänsi selkänsä äidilleen ja karkasi kotoa. Hän haaskasi elämäänsä huumeiden, homoseksuaalisten suhteiden ja rikollisuuden parissa. Äiti oli niin epätoivoinen, että päätti eräänä päivänä riistää oman henkensä. Seurakunnan pastori auttoi äitiä kuitenkin ymmärtämään, että jumalallinen rakkaus on täysin ehdotonta, käsittämättömän suurta ja anteeksiantavaa. Tämä muutti Angelan elämän ja täytti hänen sydämensä uskolla ja toivolla. Hän alkoi etsiä poikaansa Christopheria taistellen hengellistä taistelua hänen puolestaan rukouksessa ja kestävyudessa. Monesti kun tulemme epätoivoisiksi, ainoa tapa katsoa tulevaisuuteen on katsoa sinne uskossa. Tänä päivänä Angela ja hänen poikansa Christopher ovat voittaneet epäilyksensä. He matkustavat ympäri maailmaa kertoen uskon ja voiton kokemuksistaan. ”Älä koskaan luovuta” on tämän kärsivän äidin johtopäätös kaikesta. Rukoile ja usko.

Apostoli Jaakob esitti uskon ja teot toisistaan erottamattomina asioina. Todellinen usko saa kristityn toimimaan ja olemaan kuuliainen. ”Joku ehkä sanoo: ”Sinulla on usko, ja minulla on teot”; näytä sinä minulle uskosi ilman tekoja, niin minä teoistani näytän sinulle uskon.” (Jaak. 2:18.) Usko on jokaisen rehellisen kristityn moottori, joka antaa hänelle voimaa harjoittaa Jumalan sanasta löytyvää viisautta, rakkautta ja kuuliaisuutta. Heprealaiskirjeen kirjoittaja antaa luvussa 11 esityksen uskon sankareista, miehistä ja naisista, joiden saavutukset olivat yliluonnollisia. Ja Jaakob mainitsee, että rukouksiin vastataan vain, jos niiden perustana on usko, eikä pyytäjän horju ja ailahtelee epävakaisesti kuin meren aalto, jota tuuli ajaa.

Rakkaus ja usko ovat samanlaisia, sillä ne eivät perustu tunteisiin tai

hetkellisiin mielenliikkeisiin, vaan ne ovat eläviä periaatteita, jotka pitävät sisällään uskomatonta voimaa muuttaa ihmisten ajattelu- ja puhetapoja sekä istuttaa uuden luonteen heidän sydämeensä. Uskon ja rakkauden kautta Jumalan laki kirjoitetaan ihmisen sydämeen niin että siitä tulee osa hänen sieluaan. ”Kuten Kristus ihmisenä elämässään noudatti lakia, niin voimme mekin tehdä, jos tartumme voiman lähteeseen... Eivätkä he saa ainoastaan viisautta vaan myös voimaa. Heille annetaan voimaa kuuliaisuuteen ja palvelukseen, kuten Kristus oli luvannut. Kaikki, mitä Kristukselle annettiin — kaikki, mitä Hän tarvitsi langenneiden ihmisten tarpeiden täyttämiseksi — se annettiin Hänelle ihmiskunnan päämiehenä ja edustajana. »Ja mitä ikänä anomme, sen me Häneltä saamme, koska pidämme Hänen käskynsä ja teemme sitä, mikä on Hänelle otollista.» 1 Joh. 3: 22.” (Aikakausien toivo 646.)

Toivo

Kreikaksi sana ”toivo” on *elpizo*, ja se tarkoittaa luottamusta ja toivoa. Ilman tulevaisuuden toivoa emme selviäsi. Niin moni asia voi mennä pieleen. Jopa maapallomme kiertokulku radallaan on jumalalliselle voimalle alisteista, ja uskossa ja toivossa me oletamme, että se jatkaa kiertoaan kuten ennenkin, vaikkei siitä ole mitään takeita. 16. maaliskuuta 2011 *National Geographic* -lehti julkaisi havainnon, että maapallon akseli on siirtynyt neljä metriä Japanin maanjäristyksen seurauksena. Tiedemiehet eivät osanneet selittää tätä, vaikka osasivatkin odottaa suurta epäsäännöllisyyttä luonnossa. Vain toivossa ja Jumalaan luottaen voimme voittaa pelkomme ja löytää suoran tien satamaan, vaikka emme sitä näkisikään. ”Älkää surko toivottomien ja avuttomien tavoin; älkää missään tilanteessa antako epätoivolle valtaa, vaan kiitollisin sydämin antakaa pyhällä tulella kosketetuilta huuliltanne nousta riemulaulun: ’Jeesus on noussut kuolleista ja hän elää rukoillakseen meidän puolestamme.’ Tartu tähän toivoon, ja se tulee kestäväksi kuin varma, koeteltu ankkuri. Usko, ja ’saat nähdä Jumalan kirkkauden’ (Joh. 11:40).” (Gospel Workers [1892], s. 467.)

Toivoa vaalivilla uskovilla on myös myönteinen asenne. He eivät panikoi, kun asiat menevät mönkään tai toteutuvat eri tavalla kuin he odottavat. Toivon lahja mahdollistaa sen, ettei ihminen ole valinnoissaan ja moraalisisessa standardissaan riippuvainen olosuhteista, vaan hän voi jatkaa eteenpäin silloinkin, kun mitään menestyksen merkkejä ei ole havaittavissa.

Charles Darwinilla oli tytär nimeltä Anne Elizabeth, jota hän rakasti

suuresti tämän hyveellisyyden, energisyyden ja kauniin luonteen tähden. Eräänä päivänä tytön ollessa noin 10-vuotias tämä sairastui vakavasti. Lääkärit eivät antaneet juuri toivoa siitä, että tyttö voisi toipua. Charles Darwin rukoili hartaasti Jumalaa pyytäen, että tämä parantaisi ja pelastaisi hänen ihanan tyttärensä. Anne Elizabethin tila kuitenkin huononi päivä päivältä ja tyttö kuoli. Charles oli niin epätoivoinen, pettynyt ja vihainen Jumalalle, ettei osallistunut edes tyttärensä hautajaisiin. Vuosia myöhemmin isä muisteli tytärtään ja kirjoitti: ”Meidän lapsiraukkamme, pikku Annie, syntyi Gower Streetillä 2. maaliskuuta vuonna 1841 ja menehtyi Malvernissa keskipäivällä 23. huhtikuuta vuonna 1851. Hänen rakkaat kasvonsa muistuvat nyt mieleeni. Hänellä oli tapana juosta portaat alas mukanaan minua varten kähvelletty nuuskahyppysellinen. Hänen koko kasvonsa säteilivät siitä ilosta, että hän sai tuottaa iloa.”

Darwinin uskollinen, uskova vaimo yritti tehdä kaikkensa auttaakseen surevaa miestä, mutta juuri mitään ei ollut tehtävissä. Jotkut Charles Darwinin tunteneet sanoivat, että evoluutioteoria oli miehen kosto Jumalalle siitä, että tämä ei parantanut hänen rakasta tytärtään. Kun luovumme toivosta, me menetämme yhteytemme valoon. Elämän tarkoitus liukenee epätoivoksi ja me menetämme suuntavaistomme. Sielumme tuska ja kärsimys voi olla suunnatonta. Älkäämme koskaan luopuko toivosta, sillä Jumala on muuttumaton. Hän on sama eilen, tänään ja ikuisesti. Hänen rakkaudessaan ei ole ehtoja. Hänen voimansa on kaikkivoipaa. Hänen tietonsa on rajatonta. Hän on läsnä kaikkialla ja hän rakastaa ihmiskuntaa niin paljon, ”...että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.” (Joh. 3:16).

Kestävyys

Kreikan kielessä sana ”kestävyys” on *hupomeno*, ja se tarkoittaa kärsivällistä kestämistä, sietämistä ja kärsimistä. Kun kestävyys ja kärsivällisyys yhdistyvät rakkauteen, uskoon ja toivoon, tämän jumalallisen lahjan todellinen luonne tulee esiin. Hengen antama kestävyiden lahja ei ole vain ohimenevä tunne, vaan se on kääntyneessä sielussa jatkuvasti työssä oleva voima, joka seuraa häntä hänen elämänsä alusta loppuun asti. Kestävyys ja kärsivällisyys ovat erityisen välttämättömiä ominaisuuksia Jumalan kansalle, noille 144 000:lle. Ilmestyskirja 14:12 sanoo: ”Tässä on pyhien kärsivällisyys, niiden, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon.”

Kestävyys näkyi Herramme Jeesuksen Kristuksen elämässä ja työssä joka

ainoa päivä hänen suorittaessa maanpäällistä tehtäväänsä. Hänen kasteensa jälkeen Henki johdatti hänet erämaahan, jossa hänen hengellistä kestävyyttään koeteltiin. Raamattu kertoo, että hänen uskollisesti vastustettuaan vihollisen kiusauksia, paholainen jätti hänet rauhaan. Jos me kestämmme kärsivällisesti taistelussamme ”tämän pimeyden maailman hallitsijoita” (Ef. 6:12) vastaan, paholainen pakenee meidänkin luotamme.

Kun vastaanotamme Jumalan Hengen ja virvoitumme ja tulemme siunatuiksi hänen jumalallisen luontonsa lahjoista ja ominaisuuksista, saamme nauttia hänen pyhien enkeliensä läsnäolosta ja hänen suojeluksestaan. Jos emme kuitenkaan pysy kestävinä ja jatka sinnikkäästi taistelua Herran lahjojen avulla, hän saattaa jättää meidät ja jäädä oven ulkopuolelle niin kuin kuvailtiin Laodikean seurakunnan tilaa, jossa Kristus kuvattiin seisomassa ovella kolkuttamassa (Ilm. 3:20). Yhdessä vertauksessa Jeesus varoitti uskovia siitä, että jos he eivät kestäisi uskossa ja kuuliaisuudessa ja jos he eivät olisi yhteydessä Jumalan pelastavaan armoon, paha henki voisi palata autiomaasta ja tuoda mukanaan seitsemän henkeä lisää ja ottaa niiden kanssa haltuunsa tyhjän sydämen, jonka Jumalan Henki oli jo kerran puhdistanut (Matt. 12:43–45). Profetian Henki välittää tämän vertauksen niille, jotka ”He iloitsivat Jumalan rakkaudessa, mutta vertauksessa esitettyjen kallioperä-kuulijoiden tavoin he eivät pysyneet Hänen rakkaudessaan. He eivät jättäytyneet Jumalalle päivittäin, jotta Kristus olisi saanut asua heidän sydämessään, ja kun paha henki palasi mukanaan »seitsemän muuta henkeä, pahempaa kuin se itse», he joutuivat kokonaan pahan valtaan.” (Aikakausien toivo 302.) Miten surullinen onkaan näin erehtyneen sielun tila tuomion päivänä? Kiitämme Jumalaa siitä, että elämme vielä armon aikaa. Katuminen on mahdollista. Jumala kurottaa rakastavan kätensä jokaista erehtyvää syntistä kohti ja tarjoaa anteeksiantoa, armoa ja pelastusta.

Pelastuksen ja taivaalliseen valtakuntaan pääsyn ehtona on uskollisuus kuolemaan asti (Ilm. 2:10). Kärsivällisyys ja kestävyys eivät kuitenkaan ole ominaisuuksia, joita ihmiset luontaisesti omaisivat; ne ovat pikemminkin Pyhän Hengen kasteen kautta saatu lahja. Jumalallinen rakkaus ilmenee kärsivällisyytenä, toivona, uskona ja kaiken kestämisenä. ”Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa; kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii.” (1. Kor. 13:4–7.)

”Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen. Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi. Ja vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi, ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, ei se minua mitään hyödyttäisi... Rakkaus ei koskaan häviä; mutta profetoiminen, se katoaa, ja kielillä puhuminen lakkaa, ja tieto katoaa.” (1. Kor. 13:1–3, 8.) Jumalallinen rakkaus on täydellinen heijastus Jumalan luonteesta. Rakkauden lahja elämässämme tarkoittaa sitä, että Jumala asuu sydämessämme ja me olemme hänen Pyhän Henkensä tempeleitä, hänen taivaallisen perheensä tyttäriä ja poikia, hänen jumalallisen valtakuntansa jäseniä, jotka ovat valona tässä maailmassa.

Yhtykäämme profetaan sanoihin: ”Ja Henki ja morsian sanovat: ”Tule!” Ja joka kuulee, sanokoon: ”Tule!” Ja joka janoaa, tulkoon, ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi.” (Ilm. 22:17.) Aamen.

Julkaisia: Seitsemännen Päivän Adventistien Kansainvälisen lähetykseseurakunnan
Uskonpuhdistusliikkeen Pääkonferenssi www.imssda.org Toimituspaikka
Suomessa: Mastotie 10, 37800 Toijala www.spaup.org info@spaup.org
